

**H. G. Ewers**

## **BOJ O NEPTUNŮV MĚSÍC**

**Přeložil František Fabián**

### **1.**

Oba Oxtorňané uviděli uzávěru ve stejném okamžiku. Napříč tunelem se vysunula mříž a mezi dvěma bojovými roboty mával červenou lampou voják.

Perish Mokart zabrzdil terénní vozidlo a zaklel.

„Jenom klid, chlapče!" řekl Cronot Mokart. Otevřel průhledný kryt vozu a vyklonil se.

„Haló, generále! Co se děje? Copak nás neznáte?"

Voják zhasl červenou lampu a přistoupil k vozu. Byl to mladý seržant.

„Dobrý den, pane Mokarte!" pozdravil. „Je mi líto. Přístup do podzemí Tritonu je uzavřen. Příkaz velitele."

Perish Mokart slezl ze svého sedadla a překročil okraj vozu. Byl oblečen, stejně jako jeho otec, do přiléhavé, lesklé, černé kombinézy. K tomu patřil výrazně červený opasek s mohutnou zbraní. Když stál před vojákem, bylo cítit jeho skrytou tělesnou sílu. Byl sice jen o málo větší než voják, ale o hodně mohutnější. Nezasvěcený člověk ho mohl podcenit, protože netušil nic o jeho schopnostech pohybovat se nechráněný při velkém přetížení i při písečných bouřích, kdy vítr přesahuje rychlost tisíc kilometrů a teplota kolísá mezi minus sto dvaceti a plus devadesáti pěti stupni Celsia. Perish vytáhl svůj plastický průkaz a ukázal ho službu majícímu seržantovi.

„Tady je naše povolení ke vstupu do starého lemurského sídla." Seržant potřásl lítostivě hlavou. „Generál Ifros všechna zvláštní povolení zrušil. Kvůli nebezpečí, které hrozí od OLD MANA."

„OLD MAN je v současné době daleko za oběžnou drahou Pluta!" sarkasticky odpovídal Perish. „Nevěřím, že by se spletl a zaútočil na Triton. Jeho cílem je Země."

„Stěžujte si u generála, já plním jenom svoje rozkazy. Třeba vám udělí výjimku," tvrdohlavě opakoval voják. Perish se otočil k vozu: „Co si počneme, otče? Nejradši bych tou směšnou překážkou projel." Cronot Mokart se zasmál.

„Už bys mohl ve svém věku přestat být tvrdohlavý, Perishi. Vrátime se a vyhledáme generála."

Strážný si oddechl. Věděl, že by Oxtorňany nezadržel, kdyby se pokusili násilím projet.

„Nezlobte se, pánové," volal za oběma odjíždějícími.

Perish Mokart naskočil do vozidla, které se pod jeho vahou zhouplo, a opatrně se usadil do kabiny. Vozidlo se otočilo na místě a vyrazilo.

„Rád bych věděl, co to toho generála napadlo!" mručel Perish. Jeho otec zavrtěl holou hlavou. „Moshe Ifros nedělá nic bez vážného důvodu, chlapče."

Možná dostal nějaké čerstvé zprávy z velitelství flotily, které my ještě neznáme."

„Tak nás mohl alespoň informovat, místo aby prostě jen uzavřel vstup do města."

Perish rozzlobeně zvýšil rychlost, takže široké pásy obrněného vozu drtily kamení Tritonu na prach a hnaly dvěstěpadesátitunové vozidlo obrovskou rychlostí vpřed. Jenom v zatáčkách měl Oxtorňan problémy s udržení směru, protože na Tritonu vážilo vozidlo při jiných tlakových podmínkách o mnoho méně a všechny přístroje byly konstruované pro oxtorňské poměry.

Několikrát vyryl tři metry široký pás hluboké rýhy do postranních stěn.

„Rád bych věděl, proč je tady dole tak teplo. Pozemšťané tu nepotřebují ani klimatizované obleky. Až sem přece nemůže působit dálkové topení, nebo ano...?" mumlal si

pro sebe Cronot.

Perish se na otce krátce podíval a podrbal se na hlavě. Tu měl, na rozdíl od ostatních Oxtorňanů, pokrytou hustými blondatými vlasy.

„To se nedozvíme, pokud neprozkoumáme celé staré lemurské sídlo. Nedivil bych se, kdyby uvnitř tohoto měsíce byla voda, která by i přes nízkou přitažlivost vařila při stech stupních.“

Pochmurně zíral před sebe na cestu.

„Pořád si myslím, že jsme měli projet zátarasem. Kdo ví, možná OLD MAN napadne Neptun i jeho měsíce. V takovém případě už nebudeme mít žádnou možnost si město prohlédnout.“

„Jed' pomaleji," napomínal ho otec. „Teď se dostaneme na hlavní silnici a já nechci, abychom způsobili nehodu.“

Perish poslušně přibrzdil.

O chvíli později už obrněný vůz vjel na osmiproudou silnici spojující město Triton s gigantickou továrnou na přeměnu hmoty na jižním pólu Neptunova měsíce. Na Tritonu se těžila měď a těžba pokrývala potřeby jak Země, tak všech ostatních planet Sluneční soustavy.

Navíc technologie přeměny hmoty, přejatá od Posbiů, dávala lidstvu nezávislost na přírodních zdrojích rudy.

Na spojovací silnici přebral řízení vozu automat. Vůz byl naveden na pomalejší pruh silnice, kde nemohlo dojít ke kolizi s jinými povozy.

Na této cestě nebyl kromě obou Oxtorňanů žádný jiný člověk. Vozy, převážející rudu, byly převážně řízeny roboty.

Perish Mokart si s trhnutím vyzul svoje lehké plastické holinky a podrbal se na chodidlech.

„Co se děje? Máš iluzivní bolesti?" zeptal se starostlivě otec.

„Ale ne, jen iluzivní svědění.“

Perish se mračil a díval se na své prsty, jak se pohybují. Reagovaly tak, jak mají normální prsty reagovat, i když stejně jako jeho nohy to byly protézy. Ty byly vytvořeny podle genetického kódu ze syntetické bioplasmy. Měly by vlastně být totožné s těmi, které ztratil.

„Já jsem tě tenkrát varoval, když jsi se rozhodl jít k USO," řekl mrzutě Cronot Mokart. „Ale ty jsi na mě nedal. A co teď z toho máš? Dvě umělé nohy a lebku z lehké oceli a na ní biokůži se směšnými vlasy.“

Perish si nedůvěřivě sáhl na svou kštici.

Popravdě řečeno, ty protivné vlasy byly to jediné, co mu na jeho nové lebce vadilo. Pravý Oxtorňan nesměl mít žádné vlasy.

„Jen neříkej, otče! Lepší vlasy na hlavě než žádná hlava. Kdyby byl tehdy ten Akonan mířil lépe, nebyla by mi ani nejlepší medicína pomohla.“

„Tehdy tě nasadili proti tajné organizaci Akonanů, že ano?“

Perish pokrčil rameny.

„O tom nesmím mluvit, otče.“

„Blbost," vyjel na něj Cronot. „Samé tajné nesmysly! Ty komploty s Crotonem Manorem a Condosem Vasacem! Lidem by se měly víc ukázat zákulisní čachry. Ještě že se televizní reportéři nedali ovlivnit a natočili likvidaci Vasacovy základny na Marsu.“

Perish se tiše zasmál. Zapálil si cigaretu a otci připálil vyhaslou dýmku.

„Ta reportáž nebyla nikdy vysílaná. Stejně se mně po té práci v USO stýská. Možná, že se ještě někdy přihlásím do služby.“

„Čerta starýho uděláš..." bručel Cronot a vypouštěl oblaka kouře.

„Jsi už trochu zkostnatělý, otče," poškleboval se dobromyslně Perish.

Cronot se zašklebil. „Zkostnatělý! Já ve svých osmašedesáti letech můžu konkurovat

všem těm mladým uličníkům z vašeho spolku! Vsad' se, že mě admirál zaměstná, když se přihlásím!"

Perish se rozesmál na celé kolo.

„Jak tě znám, tohle nikdy neuděláš. Na to máš moc rád svoji práci. Právě teď, když konečně máme šanci prozkoumat padesát tisíc let staré sídliště Lemurů."

„Pokud nám to dovolí," namítl ironicky Cronot.

„Stáhnu z toho generála kůži, když nás nenechá pracovat!" rozhořčeně láteřil Perish.

„Teď to nech být a dávej pozor. Za chvíli opustíme dálnici."

Perish Mokart zamáčkl cigaretu a chopil se řízení. Hned nato začala silnice stoupat. Před nimi byla změř' odboček. Nákladní vozy s mědí mizely v jasně osvětlených tunelech, které vedly ke skladištím kosmodromu na Tritonu.

Jejich vozidlo zadunělo na vjezdu do města. Vysoko nad nimi se klenula průhledná kopule městské zóny na Tritonu, a ještě výše plul gigantický míč planety Neptun v černém prostoru...

\* \* \*

Perish Mokart zastavil před vojenským velitelstvím. Před vstupní branou stáli dva plně ozbrojení strážci, a to znamenalo, že na velkém Neptunovu měsíci je výjimečný stav. Za normálních okolností nebyli strážci ozbrojení.

„Chceme mluvit s generálem Ifrosem," oslovil Cronot Mokart důstojníka. Voják požádal oba Oxtorňany, aby vyčkali a zmizel v budově. Za chvíli byl zpět.

„Je mi líto, ale generál tu není. Řekli mně, že provádí kontrolu zastupitelských úřadů."

„A co jeho zástupce?" ptal se Perish. „Ten je také pryč. Můžu vám nějak pomoci?"

„Myslím, že ne. Potřebujeme nové povolení k návštěvě lemurského města." Důstojník protáhl obličej. „Mohli byste se obrátit na civilního guvernéra. Pokud vím, je ve svém úřadě."

„Dobrá, můžeme to zkusit," souhlasil Cronot.

Kývl na syna a nastoupil do vozu. Perish ho následoval a hned nato obrněný vůz vyrazil. Zamířili podél Spojených solárních oceláren, podél kanceláří architektů a různých vědeckých institucí, škol, laboratoří a výzkumných pracovišť k východu z městské zóny B.

Pod obrovskou kupolí městské zóny C žily dvě třetiny z dvaceti tisíc obyvatel Tritonu. Rozlehlé parky, malá umělá jezírka a potoky s průzračnou vodou oddělovaly jednotlivé, hvězdnicově postavené obytné domy.

Hvězdicové uspořádání stometrových budov zaručovalo pro jejich obyvatele absolutní soukromí. Žádný z rozlehlých bytů nesousedil s jiným. Uprostřed hvězdice byly rychlovýtahy, obslužná zařízení a šachty na odpady.

Sídlo guvernéra se podobalo obrovskému hříbu. Nohu tvořila kulatá šachta s výtahy a na ní byl velký klobouk s úředními prostorami, pozitronikou a služebním obydlím pana Pieta van Gelderna. Na střeše se rozkládaly fantastické zahrady, jaké Oxtorňané ještě neviděli.

Po ohlášení u robota vrátného vyjeli oba muži rychlovýtahem do sedmnáctého patra, kde byl sekretariát civilního guvernéra.

Obě sekretářky zrovna pily kávu. „Pan guvernér je v zahradě, pánové. Jděte klidně nahoru. Pan guvernér bude potěšen, když mu pochválíte jeho nově vypěstované rostliny," vyzvala je jedna z mladých dam.

Perish se zatvářil udiveně, ale jeho otec ho za ruku táhl pryč.

„Pojď, chlapče, ten typ může být dobrý. Na celém Tritonu je známo, že van Geldern je blázen do kyttek. Když mu je pochválíme, třeba nám dá to povolení." Pomalu jedoucí pneumatický výtah je dovezl na střechu.

Oxtorňané zírali zaraženě kolem sebe. Bujná vegetace byla podle jejich mínění až přehnaná. Červené, žluté a žíhané horské tulipány a asijské divoké květiny vyčarovaly

barevné vzory mezi mořem listů zlatě zbarvených, modrozelených i světlých. Trsy bílých kopretin kontrastovaly s nízkým porostem žlutých primulek.

V dálce mezi záplavou květin uviděli oba kosmohistorikové zahradníka v modrém oděvu.

„Toho se zeptáme na guvernéra," rozhodl Cronot Mokart.

Bezděčně se skrčil, když mu nad hlavou proletěl mohutný pták a snesl se na zahradníkovu ramena. Když se oba Oxtorňané přiblížili, rozčileně na ně klapal zahnutým zobákem.

„Haló!" zakřičel Cronot. „Jak se máte, starče? Kytky nechtějí růst?"

Domnělý zahradník se narovnal do impozantní výšky. K návštěvníkům se obrátil svým kulatým, rudolícím obličejem. Pod světlým obočím se na ně upřely nápadně jasné modré oči. Byly zkoumavé a trochu i pohoršené.

„Pan van Geldern...!" vyrazil překvapeně Cronot.

„Ach, to jsou ti dva barbaři z Oxtornu!" zvolal guvernér Piet van Geldern. „S někým jste si mě spletli, co?" Otřel si ruce o okraj zahradnických šatů.

„Ale tak starý ještě nejsem," durdil se. „A co se týče Irisu baceriana purpurea, tomu se daří báječně. Ale o květinách toho Oxtorňané moc nevědí."

„Je to tak, bohužel. Ale i tak přiznávám, že zahrada je úžasná a ta kytka, ta Iris... bakeri...", koktal omluvně Cronot.

„Je to klenot z Libanonu, pánové. Podívejte se jen na tu tmavou fialovou barvu! Tak krásnou nemá ani ve své domovině."

„To je fantastický důkaz vašeho zahradnického umění. A jak voní!" chválil Perish.

„Nesmysl! Vůbec nevoní." Piet van Geldern se zašklebil. „Vaše lichotky naznačují, že ke mně jdete s prosbou o nějakou laskavost. Tak dobrá. Pojd'te, posadíme se tamhle na lavičku."

Vedl je k lavici, vysekané do vulkanického balvanu, jejíž povrch byl vyhlazen do hladka a polit glazurou. V pozadí se zvedala zeď a po ní se šplhaly stálezelené popínavé rostliny.

Guvernér vytáhl koženou tabatěrku a nabídl návštěvníkům dlouhé světlehnědé cigarety.

„Dovezeno z mé domoviny," řekl zasněně. „Rozdíl je jenom v ceně. Tam doma platím jeden solar za krabičku, tady platím jeden solar za jednu cigaretu."

„Z vašeho domova? Vy jste se nenarodil na Zemi?" ptal se udiveně Perish.

Piet van Geldern se blahosklonně usmál.

„Takhle se může zeptat jenom Oxtorňan. Samozřejmě jsem se narodil na Zemi. Ale tam, oproti koloniálním světům, je plno rozdílných krajín s různými specialitami. Mým rodištěm je Nizozemsko ve Spojených státech evropských."

Cronot mu připálil a guvernér s požitkem vyfoukl obláček dýmu do čistého tritonského ovzduší.

„Musíte tam někdy na jaře zaletět, pánové. Celá země je jako koberec plný tulipánů a narcisů. Něco takového u vás jistě neznáte."

Perish se na lavičce netrpělivě zavrtěl. Cronot se na něj s porozuměním podíval a odkašlal si.

„Snad si jednou uděláme ten výlet na Zemi, až pomine nebezpečí, které nám hrozí od OLD MANA. Teď ale máme jiný úkol. Chceme propátrat město Lemurů."

Van Geldern přikývl.

„No ano, vy jste ti kosmičtí historikové. Kdybych měl čas, tak bych vás rád doprovodil. Ale takhle..." Povzdechl si a podíval se na své ruce. „Tady nahoře na mne čeká ještě moc práce."

„Krásná práce," lichotil se Cronot. „Možná se nám podaří objevit, v tom městě nějaké

neznámé cibulky nebo semena. Samozřejmě vás o tom ihned zpravíme."

„Oh, to by bylo od vás pěkné. Staří Lemurové byli velcí pěstitelé květin. Byl bych moc rád, kdybyste se na to zaměřili."

„Budeme na to myslet," sliboval Cronot. „Bohužel dal generál Ifros uzavřít jediný přístup do města."

„Myslel jsem, že máte od něj zvláštní povolení?"

„Všechna povolení jsou teď neplatná. Generál si asi myslí, že se OLD MAN dá do pohybu a napadne Triton. Nemohli bychom dostat to povolení od vás?"

„Ode mne...? To je bohužel nemožné. O tom rozhoduje jen vojenský guvernér."

Ukázal na jedno místo v polostínu.

„Cyclamen coum, kvete první ze všech alpských bramboříků. Letos vykvetl poprvé. Šest let jsem zkoušel, kde se mu bude nejlíp dařit," chlubil se svým úspěchem guvernér.

Perish zaťal pěsti a zamračil se. Jeho otec ale vstal a dřepł si vedle nízkých, rudě a bíle kvetoucích květin.

„Fantastické," zamumlal. Van Geldern ho fascinovaně sledoval.

„Tady na Tritonu se některé květiny vůbec nechovají podle přírodních zákonů," stěžoval si. „Už jsem měl jarní květiny, které tady kvetly až na podzim. Nebo rostlinu, která je na Zemi sotva čtyřicet centimetrů vysoká a tady v malé přitažlivosti vyrostla skoro tři metry. Rád vám ji ukážu."

„Moc rádi bychom ji viděli, pane van Gelderne. Teď ale musíme nejdřív sehnat to povolení od generála. Potom možná..."

„Aha, to povolení!" Guvernér se rozhlédl po své zahradě. Pak sáhl do kapsy a vytáhl kapesní hodinky. Otevřel jejich zadní víčko a zmáčkl tam nějaký knoflík.

Oxtorňané udiveně viděli, že zadní stěna hodinek je vlastně miniaturní vysílač.

Po několika vteřinách se ozval nevlídný hlas, ve kterém zaznívala netrpělivost.

„Generál Ifros. Co se děje?"

Van Geldern se zasmál a teprve potom zapnul obrazovku, kde se objevil generálův zapšklý obličej.

„Tady van Geldern. Můj milý generále, potřebuji rychle dvě zvláštní povolení ke vstupu do lemurského města. Mohl byste laskavě zařídit, aby mi vaše velitelství vystavilo potřebné papíry?"

Tvrdý obličej se stáhl do ironického úšklebku.

„Ti dva Oxtorňané jsou teď u vás? Tak jim řekněte..."

„Zadržte, generále," van Geldern zvýšil hlas. „Potřebuji naléhavě úkryt pro tajné plány výroby mědi. Ty nesmějí v žádném případě padnout do rukou nepřítele. Potřebuji, aby je otec a syn Mokartovi ukryli v lemurském městě."

Je jisté, že tam tajný úkryt nepřítel nikdy nenajde."

„Tak to je něco jiného," uznal generál. „Dám příkaz svým lidem. Za půl hodiny si Mokartové mohou vyzvednout povolení. Ale trvám na tom, aby je doprovázela eskorta."

„Moc vám děkuji, milý Ifrosi!" poděkoval srdečně van Geldern. „Věděl jsem, že jste rozumný člověk. A když budete mít čas, navštivte mě v mé rezidenci. Právě mi tady rozkvétá..."

Generál Moshe Ifros přerušil spojení.

„Ten muž je schopný voják, ale o pěstování květin nic neví," bručel mrzutě van Geldern.

Oxtorňanům dalo moc práce, aby se nesmáli.

„V každém případě vám moc děkujeme, pane guvernére." děkoval Cronot. „Teď nám prozradte, kam máme pro ty vaše dokumenty dojít."

„Dokumenty?" divil se van Geldern. „Ale pánové, to byla jen malá válečná lest. Copak si myslíte, že by jinak generál povolil vydání těch vašich propustek?"

Všichni tři se dali do smíchu.

„Tak a teď pojd'te, chtěli jsme si přece prohlédnout Frittilarii meleagris..." vyzval je van Geldern.

\* \* \*

Nadporučík Arturo Geraldí byl malý, šlachovitý muž s černými vlasy a černýma očima.

Perish Mokart ho ocenil ihned, když se nadporučík se svojí skupinou sedmi vojáků u něho hlásil. Bystrým pohledem zkušeného výzvědného důstojníka poznal, že nadporučík je smělý bojovník, který dovede riskovat. Perish byl rád, že oba bojují na stejné straně.

„Těší mne, že nás budete doprovázet, nadporučíku!" řekl a podal mu ruku. Nadporučík Geraldí ji uchopil. Jeho ruka byla tvrdá a šlachovitá. Pulzovala v ní horká krev jeho jižních předků.

„Vracím vám poklonu, pane" zasmál se Geraldí a jeho hnědý obličej se složil do mnoha drobných vrásek. „To je poprvé, co potkávám živého Oxtorňana."

Perish pokrčil rameny. Neměl rád, když mu někdo připomínal jeho původ.

„My Oxtorňané jsme také jen lidé," namítl. „Nejsme rádi, když nás okukují jako bájně zvíře."

Sedm vojáků se šklebilo. Bylo jim kolem třiceti let a vyznamenání na jejich kombinézách dokazovala, že jsou to všechno zkušené a inteligentní specialisté.

„Stejně," pokračoval Geraldí, „vypadáte k nerozeznání od Pozemšťana. Můžu se zeptat, jestli jsou ty vaše vlasy pravé nebo je to paruka?"

„Ani jedno ani druhé," odpověděl Perish znechuceně. Neměl rád, když se někdo bavil o jeho pokrývce hlavy. „Někomu se podařilo ustřelit mi kus lebky. Lékaři mi vyrobili protézu z lehkého kovu a potáhli ji novou kůží. Bohužel udělali chybu a zapomněli zarazit růst vlasů."

Nadporučík lehce zčervenál.

„To jsem nevěděl, pane, omlouvám se."

„Není to důležité. Můžeme už vyrazit?"

„Samozřejmě, pane."

Geraldí dal svým lidem pokyn, ti vzali svoje zavazadla a následovali Cronota Mokarta k terénnímu vozu. Obdivovali se jeho vnitřnímu vybavení a především obrovskému luku a toulci, který zdobil stěnu. „Sbíráte staré zbraně, pane?" zeptal se jeden z vojáků.

Perish se ušklíbl.

„To není žádná stará zbraň, i když je podle ní vyrobená. Luk je vyroben z elastonitu, tětíva z terkonitového ocelového drátu. Střely jsou z lehkého kovu, špičky jsou snímatelné, mohou se měnit podle toho, jaký náboj potřebujete. Otec se tím baví ve svém volném čase."

Cronot se smál. „Je to dobrý a potřebný sport. Na Alyře jsem přežil útok Achurů jen díky této zbraní. To byli obrovití loupežníci ještě. Tyhle střely proniknou i nejsilnější pancéřovou kůží."

Nadporučík Geraldí se obdivně zadíval na luk.

„Nikdy bych si nepomyslel, že se dá s tak prastarou zbraní ještě i dneska válčit. Ale u Oxtorňanů se dají čekat nejneuvěřitelnější věci."

Podíval se zkoumavě na Perishe.

„A co je vaše hobby? Když vidím, jak se vám vlní svaly pod kombinézou, hádám, že je to zápasení nebo veslování."

„Chybný typ, nadporučíku. Znáte létání na rogalu?"

„Copak vy s vaší váhou můžete létat?" ptal se udiveně nadporučík. „S takovými netopýřími křídly, s jakými se létat u nás pod kupolí Tritonu?"

„S dračími křídly!" opravil ho Perish. „Je to oblíbený sport nejen na Zemi, ale i u nás

na Oxtornu. Rekord je kolem dvou set nalétaných hodin."

„Vsadím se, že jste držitel toho rekordu," prohodil jeden z vojáků.

„Dělám, co můžu" lakonicky odpověděl Perish. Zavřel poklop vozu, vyzval vojáky, aby se usadili na lavice a sám se vyšplhal do řídicí kabiny. Jeho otec a nadporučík zůstali dole.

Vůz vyrazil s mohutným trhnutím vpřed a zamířil k východu z kopule.

## 2.

Vyjeli z tunelu a jejich reflektory ozářily hladinu jezera pod povrchem Tritonu. Perish vedl vůz podél vody až k místu, kde skály tvořily přirozený most. Světla reflektorů se odrážela od kovového útvaru, který nehybně ležel v jezeře.

Perish zabrzdil a zůstal stát na břehu.

„Jsme tady, pánové!"

„Ponorka..." podívoval se nadporučík Gerald.

„Nečeká se to na Neptunovu měsíci, který je normálně bez vzduchu i vody, co?" přikývl Perish.

„Dost překvapující je už výskyt volné vody," suše konstatoval Gerald. „Proč vlastně ta voda nevaří při zdejší nízkém tlaku?"

„Proč nevaří voda pod kupolí Tritonu?" odpověděl Perish otázkou na otázku.

„Protože tam uměle zvýšili přitažlivost o 0,8 g."

„Tady zřejmě udělali něco podobného. Však my na to přijdeme."

Perish překročil okraj poklopu vozidla a skočil na horní plochu lodě.

Uprostřed lodě byla plochá věž a pod ní sotva viditelná pancéřová část ponorné řídicí věže. Perish otevřel průchod do věže a slézal po úzkém ocelovém žebříku dolů. Nadporučík ho zvědavě následoval.

„Odkud máte tu loď?" zeptal se.

Perish se otočil a zašklebil se.

„Z vojenského muzea na Zemi. Přivezli jsme jednotlivé součástky a tady jsme je smontovali. Ta loď byla ve své době nejmodernějším modelem americké atomové ponorky z počátku jednadvacátého století. Měla pulzní katalyzátor a vpředu laserový zářič proti nepřátelským minám a síťovým uzávěrám. Samozřejmě jsme museli odstranit šestnáct mezikontinentálních střel, aby s nimi nikdo nemohl dělat neplechu."

„Hej, moment" vykřikl nadporučík. „Neemitujete tady náhodou taky přetížení?"

Perish se začal hlasitě smát a smál se ještě, když na palubu vstoupil jeho otec se sedmi vojáky.

„Co je tu k smíchu?" ptal se Mokart senior.

Perish rázem zvažněl.

„Vlastně nic, otče. Nadporučík přišel najednou na něco, s čím si už dlouho lámeme hlavu. Prosím, zkus odhadnout, jaké je tady ve člunu přetížení!"

Cronort Mokart překvapeně zadupal.

„Asi jedno g," řekl. „Ale na palubě přece není..."

Plácl se do čela.

„Voda! Samozřejmě, to je ono! Skrytý projektor udržuje vodu uvnitř Tritonu pod stálým tlakem jednoho g! A přenáší se to na každé těleso, které přijde s vodou do styku."

„Jasně! Proto se voda chová stejně jako na Zemi."

Gerald se zamračil.

„Ale vy jste si přece museli všimnout, že je tady vyšší přetížení než jinde na Tritonu..."

Cronot zavrtěl hlavou.

„Pro Oxtorňana to není tak jednoduché. Co myslíte, proč nenosíme na těle žádný přístroj emitující přetížení jako Ertrusané nebo Epsalané? Protože se naše tělo okamžitě přizpůsobí všem gravitačním hodnotám, které jsou nižší než přitažlivost na Oxtornu! Tak jsme si na to zvykli, že už si to ani neuvědomujeme.“

Nadporučík se zvědavě rozhlížel a uznale zahvízdal, když uviděl panoramatické obrazovky.

„Tady to vypadá jako v kosmické lodi.“

„Něco na tom je,“ prohlásil Perish. „Ponorka se pohybuje ve vodě, a to je živel člověku stejně cizí jako vakuum kosmického prostoru. Ale teď bychom měli rychle vybalit, než si to generál rozmyslí a zavolá nás zpátky.“

Vojáci jim pomohli. Uložili obsah zavazadel do někdejšího prostoru pro torpéda. O půl hodiny později Perish zaplavil komory pro potopení. Zároveň začaly pracovat lodní šrouby. Člun pomalu vklouzl pod hladinu jezera. Na obrazovkách bylo vidět stěny tunelu.

„Tunel je dlouhý pět kilometrů,“ vysvětlil Cronot. „Má sklon asi dvanáct stupňů.“

„Takže bychom se nemohli vypořádat, kdyby se něco přihodilo?“

„To tedy ne,“ odpověděl Cronot. „Ale co by se mohlo přihodit?“

Nadporučík pokrčil rameny.

\* \* \*

„Pozor, držte se!“ vykřikl Perish Mokart.

Něco otřáslu lodí. Následoval silný náraz. Obrazovky ukazovaly jenom vodu. Cronot zmáčknu vypínač. Ozval se zvuk pump. Perish obsluhoval hloubkové kormidlo. Když se příd' zvedla, sklouzli vojáci k zadní stěně centrály.

Krátce nato se ukázala na obrazovce obrovská jeskyně. Byla skoro celá pod vodou, ale břehy byly zpevněny a na stěnách kovově probleskovaly příklopy velkých propustí.

V jednom příklopu zela velká díra.

„Bohužel musela posádka, která objevila tohle zařízení, použít výbušninu. Otevírací automatika fungovala, jen když se aktivoval specifický číselný kód a ten neznali. Výbuch aktivoval obranný systém a tři muži zaplatili životem, ale teď už by mělo být po nebezpečí.“

„Raději se ještě přesvědčíme. Já půjdu napřed,“ rozhodl Perish.

„Čerta půjdeš,“ rozčílil se jeho otec.

„Ty budeš samozřejmě jistit můj návrat, otče. Já poletím na drakovi a rozhlídnu se.“

„Tak dobře,“ souhlasil neochotně Mokart senior. Pochopil, že syn bude na dračích křídlech pohyblivější než kterýkoliv jiný muž.

„Co to bylo před chvílí za otřes?“ ptal se jeden z vojáků.

Cronot ukázal prstem na obrazovku. Tam bylo možno vidět veliký vodopád, vlastně vodní proud, který tryskal z vnitřního tunelu a asi po dvou stech metrech končil v jezeře.

„To jsme podpluli?“ nevěřícně se divil voják.

„Vypadá to tak, synku,“ odpověděl Cronot s ironickým úsměvem.

„Jak je možné, že takový proud nahoře nezčeří hladinu?“ ptal se nadporučík Geraldí.

„Protože to žádný proud není,“ vysvětloval Perish Mokart. „Ve skutečnosti je to vzdušný most. Vodu zadržují vlečné paprsky, ta se vůbec nehýbá.“

„Fantastické!“ zvolal nadšeně kapitán.

„A to všechno funguje ještě po padesáti tisících letech?“

„Ano,“ zamumlal Cronot. „Naši předkové se vyznali. Ani nevím, jestli už jsme vůbec dosáhli jejich technické úrovně. Ve městě nás možná čekají ještě další překvapení.“

„Doufejme!“ řekl Mokart mladší.

\* \* \*

Perish Mokart si připnul obrovská kožená křídla podobná netopýřím.

„Jsem připravený, otče.“

„Nebude to moc nebezpečné?“ ptal se znepokojeně nadporučík Geraldí.

„Všechno ostatní by bylo ještě nebezpečnější. Když se to tak vezme, asi se nic nestane. Kdyby byla ve městě nějaká fungující opravárenská centrála, byla by propust už spravená. A protože není opravená, nebudou fungovat ani jejich obranné systémy.“

Vybral z toulce jeden šíp, zasadil ho do středu tětiny a pobídl syna.

„Hotovo.“

Perish vyrazil ostrý výkřik a odrazil se do výšky.

Mohutnost Oxtorňanova skoku by ohromila každého Pozemšťana. Vojáci si div nevykroutili krky. Perish vyskočil asi do výšky dvaceti metrů, dál plachtil na svých křídlech až do výšky sto metrů a nakonec vletěl do rozbitého příklopu propusti.

Cronot mezitím stále mířil šípem na černou díru v propusti, kde se skrývaly automatické obranné zbraně.

Nestalo se nic.

Mokart senior si hlasitě oddechl.

„Cesta je volná, pánové!“

Nadporučík Geraldí vydal povel a pilot vznášedla vyrazil tak rychle, že málem vrazil do kamenné stěny vedle propusti. V posledním okamžiku strhl kormidlo a letoun s hlasitým zvukem, který zněl, jako když odzátkují šampaňské, vystřelil otvorem.

Cronot Mokart se ještě ohlédl na loď, která pokojně odpočívala u přístavní hráze a pak pospíchal k otvoru, aby vstoupil do podsvětí Neptunova měsíce Tritonu.

Perish se mezitím vznášel nad starým sídlem Lemurů. Nad ním zářilo atomové slunce a ozařovalo město.

Střechy staveb zářily, jakoby bylo město postaveno před krátkým časem. Jenom parky se změnily v džungli. Zvěř tu nebyla, možná vyhynula.

Kosmický historik zesmutněl, když si vzpomněl na tragédii první lidské společnosti.

„Haló, Perishi,“ uslyšel z malého aparátu u svého ucha, „kde vězíš? Je čas, abys přistál. Čeká tu na nás hodně práce.“

„Ještě chvíli, otče. Chci se trochu rozhlédnout.“

Oxtorňan zamířil k vysoké věži, která se vypínala uprostřed města a byla o hodně vyšší, než ostatní budovy. Opatrně přistál.

Vtom se ozval slabý hukot. Perish ucítil, jak se mu půda chvěje pod nohama. Už chtěl zmizet, když uviděl ve věži otvor, který zřejmě právě vznikl. Zatížení asi uvolnilo nějaký starý mechanismus.

Perish si sundal dračí křídla a vytáhl paralyzátor. Litoval, že si s sebou nevzal pořádnou zbraň proti robotům.

„Nesmysl,“ bručel. „Kde by se tady vzali funkční roboti. Žádné jsme neviděli.“

Opatrně se přiblížil k otvoru a nahlédl dovnitř. Uviděl v podlaze místnosti vstup do antigravitačního výtahu. Ten byl ale vyřazen z provozu. Měly by tady někde být nouzové schody. Perish šel opatrně podél stěn a ohmatával je rukama. Najednou se rozsvítilo červené světélko a objevilo se úzké schodiště. Perish schoval svůj paralyzátor do pouzdra na opasku a začal sestupovat.

Asi po čtyřech metrech došel na malou plošinu. Znova objížděl rukama stěny a zase se najednou tiše otevřely dveře.

Kosmický historik před sebou uviděl okrouhlý sál. Uprostřed na pohodlném křesle seděl člověk v modré kombinéze. Pravou ruku měl položenou na rudě zářící páčce, jako by ji před chvílí použil. Před chvílí - ne před stovkami tisíc let.

\* \* \*

Perish Mokart věděl, že našel jenom mumii Lemura, který zemřel na svém pracovišti. Přesto sotva dýchal, když vstupoval do sálu. Po špičkách přišel až ke křeslu a podíval se mrtvému do tváře.

Byl to muž. Vypadal stejně jako lidé dnešní doby. Perish se divil, jak mohla mumifikovaná mrtvola vydržet celá tisíciletí, i když sál nebyl vzduchotěsně uzavřen. Pak si uvědomil, že atmosféra města byla příznivá, byla totiž sterilní. To vysvětlilo mumifikaci.

Mumifikovaný muž měl nápadně vysoké čelo a zřejmě byl velmi inteligentní, pravděpodobně vědecký pracovník.

Perish se dotkl mužova ramene, to se ale ihned s tichým praskotem rozpadlo na prach. A v drobné drti uviděl Perish malou, jako jablko velikou stříbrnou kouli.

Kosmický historik ji opatrně zvedl. Byla teplá, jemně vibrovala a táhla se přes ni jemná štěrbinu, ve které bylo vidět zvláštní knoflík.

Oxtorňan strnul. Při pádu na zem se knoflík zřejmě zapnul.

Opatrně, ale rychle položil kouli na stolek a honem prchal. Na schody, do věže, ke svým křídům a rychle pryč. Co nejdál od budovy a bomby, jejíž spínač zapnul...

Když už byl až na okraji města a mezi ním a věží bylo několik tisíc kilometrů, nebylo po explozi ani památky. To Oxtorňana uklidnilo. Možná, že to ani nebyla bomba.

Otce a vojáky našel ve sklepě budovy, před kterou stálo vznášedlo. Bombardovali ho otázkami. Vyprávěl jim o svém dobrodružství teprve, když se přesvědčil, že stěny sklepa jsou dost pevné, aby přežily atomový výbuch.

„Asi to nebyla bomba, ale myslím, že bychom měli ještě počkat. Co to ale mohlo být, když to nebyla bomba?“ přemýšlel nahlas Perish. „Pulzovalo to úplně nehlučně... Už to vím, byl to rytmus tepu, ta koule žila, byla teplá jako lidské tělo!“

Cronot ironicky namítal: „Přece si nemyslíš, že živá bytost by se dala knoflíkem zapnout a vypnout jako stroj.“

„A co když ano?“

„Potom je to přístroj, chlapče.“

„Půjdu se tam podívat,“ rozhodl se Perish, vzal křídla a odcházel.

„Počkat!“ křičel otec. „Jestli se někdo půjde přesvědčit, tak to budu já. Jsem už starý a nebude mě taková škoda...“

Perish se na otce ušklíbl: „To je poprvé, co se prohlašuješ za starého. A jak si to vlastně představuješ? Chceš tu kouli rozstřílet svým termozářičem? Kdepak, jdu já.“

Cronot si vzpomenu na úzkost, kterou zažil, když se před třemi lety dověděl, že byl jeho syn v hyperprostoru těžce zraněn. Povzdech si: „Bud' ale opatrný, synu.“

„Jdu s vámi,“ prohlásil nadporučík Gerald. „Generál mne pověřil vaší ochranou. Nemůžete mi to zakázat.“

Perish se usmál: „Dobrá, nadporučíku. Tak mi pomozte vybalit přístroje. Potřebujeme gamadetektor, přístroj kontrolující záření a ultrazvukový impulzní reflektor.“

\* \* \*

Na věž se dostali vznášedlem. Před vchodem bylo pološero, protože světlo umělého slunce bylo tlumeno střechou kupole. Proto si Perish všiml dvou bojových robotů pozdě. Zalétl za roh nejbližší budovy.

„Co se děje“ vyzvídal nadporučík.

Perish mu řekl, co viděl a jen se divil, že ho roboti nepronásledují. „Jdu se tam podívat.“

„Jdu s vámi!“

„Vy blázne, vy tady počkáte, a když uslyšíte střelbu, uhánějte odtud. Já se s roboty vypořádám, mně se nic nestane.“

Vyskočil ze vznášedla a tiše přeběhl ke vchodu věže. Nic se tam nehýbalo. Jenom ti dva roboti tam pořád stáli, bez hnutí, zbraně zajištěné.

Perish se zasmál, přiložil ruce k ústům a zavolal:

„Můžete přijít, nadporučíku. Všechno je v pořádku!“

Geraldi přistál se vznášedlem před vchodem a vyskočil, impulzní zbraň připravenou k výstřelu.

„Jen si tu svoji energetickou pistoli zase schovejte. Roboti jsou dezaktivováni,“ suše ho informoval Perish. Obešel těžce ozbrojeného robota a šel ke dveřím.

„Zase zábrana,“ bručel. „Ti Lemurové věděli, jak chránit svá obydlí. Jenom nevím, proč jim to nakonec nevyšlo.“

Přejel rukama po stranách zábrany v místech, kde předpokládal termozámky. Za chvíli se s tichým šustotem obě části od sebe oddělily. Oba muži vstoupili do haly. Podrážky nadporučíka Geraldiho hlasitě klapaly na tenkých skleněných dlaždičkách haly.

„Musíte dělat takový rámus?“ stěžoval si Perish. „Proč v armádě nefasují boty z bioplastu, jaké dostávají příslušníci USO?“

„Myslel jsem, že už tři roky v USO nesloužíte?“

„Každý důstojník v záloze si bere veškerou výstroj domů, nadporučíku. To je pro případ, že by nás potřebovali.“

Zastavil se před vstupem do výtahové šachty.

„Rád bych, aby ta věc byla v provozu.“

„Co je to dvě stě metrů pro Oxtorňana,“ posmíval se Geraldi.

„Nemyslím na výstup, ale na sestup,“ vysvětlil mu Perish. „Je možné, že cestou dolů budeme mít hodně naspěch, nadporučíku.“

Zamyšleně přešel ke vchodu na nouzové schodiště.

„Poohlédneme se trochu ve sklepě. Pokud vím, Lemuři vyráběli energii stejným způsobem jako my. Podle toho by tady v budově měl být generátor.“

„Bylo to jen přechodné sídliště,“ namítl Geraldi, ale ten argument nepřesvědčil ani jeho samotného. Město v podzemí Tritonu mělo technicky dokonalá zařízení.

Šel za Oxtorňanem, jak rychle dovedl. Perish byl ale ve sklepě dávno před ním.

Generátor byl asi padesát metrů pod podlahou jeskyně. Na první pohled to bylo zařízení, jaké pozemští vědci ještě nevyvinuli, aspoň ne v tak malých rozměrech.

„Samočinně se zapíná,“ rozeznal Perish. „Zřejmě proto, aby občas dobíjel baterie. To nám ulehčí postup. Nemusíme ho rozjíždět od začátku, což by mohlo být po tak dlouhé době riskantní.“

Bez váhání přehodil páčku automatického zapínání a s úsměvem nadporučíka uklidnil. Pak přezkoušel ruční ovládání, a když si byl jistý, že pochopil schéma, opatrně zvýšil přívod vodíku. Agregát začal hučet. Perish Mokart zvýšil výkon. Hukot teď byl ohlušující. Jádra vodíku se začala štěpit. Oxtorňan zapojil všechny spotřebiče.

„Hotovo!“ prohlásil.

Nadporučík si setřel pot z čela.

„Pojďte!“ volal na něj Perish už z půlky schodiště nahoru. „Přesvědčíme se, jestli naše práce k něčemu byla!“

V přízemí hned viděli, že antigravitační výtah je v provozu. Šachta byla jasně osvětlená. Za půl minuty už vystupovali v sále pod špičkou věže.

Koule ještě ležela tam, kam ji Perish odložil. Vzal ji do ruky a prohlédl si ji.

„Nezměnila se,“ zašeptal.

Ze své výstroje vytáhl detektor paprsků gama.

„Vlastně tím zkoušíme strukturu starých staveb a materiálů,“ vysvětlil. „Jestli ta koule

propouští paprsky, brzy se dozvíme, co je uvnitř."

Zkušenými pohyby vystavil kouli paprskům. Vtom vyšlehl plamen z jističe přívodu energie. Perish Mokart se udiveně díval na kouli. Její vzhled se nijak nezměnil.

„Co se stalo?" ptal se nadporučík Geraldí.

„Nevím. Vyrázilo to pojistku. Nechápu, jak se to mohlo stát. Náhradní pojistku nemám. Zkusím to s ultrazvukem."

Přichystal si přístroj a pokynul nadporučíkovi, aby se uchýlil na schodiště. Pak zapnul ultrazvukový detektor a napjatě se díval, co se ukáže na jeho obrazovce.

Několik vteřin se nedělo nic, ale pak se na desce objevila kovově se lesknoucí kulatá skvrna. Na některých místech pulzovala. Oxtorňan sebou trhl, když zároveň místností zazněl jemný tón, jako by někdo zavadil o strunu na harfě.

Tón sílil a slábl, pak se k němu přidaly jiné tóny a slily se do neskutečně působící melodie.

Perish Mokart ještě chvíli čekal, pak detektor vypnul. Zároveň podivné tóny zmlkly.

Teprve teď si uvědomil, že nadporučík s ním zůstal v místnosti. Obrátil se k němu.

„Proč jste nešel ven, nadporučíku?"

Geraldí se rozpačitě usmál.

„Za vašimi širokými zády jsem byl v bezpečí, pane Mokarte. Ale jaká to byla podivná hudba?"

Perish pokrčil rameny.

„Uvnitř té koule je něco, co vypadá jako hrozen vína. Podívejte se na snímek."

Nadporučík Geraldí se zadíval na záznam.

„Připomíná mi to něco z hodin biologie..."

„To má být vtip?"

„Ale kdepak. Vypadá to jako blastula pod elektronovým mikroskopem, pane Mokarte."

Perish vzal zamyšleně kouli do ruky.

„Víte, co to znamená, jestli máte pravdu? V tom případě je ta věc živá - a pak nesnáší gama-záření, ale ultrazvuk jí nevadí!"

„Podivné!" odpověděl suše nadporučík Geraldí.

Perish Mokart otevřel ústa, aby něco řekl, ale už to nevyslovil. Věž začala náhle kolísat. Několik okenních skel vypadlo a rozbilo se.

Dva muži se vyjeveně dívali, jak se mumie skrčila a její vysušená pravice posunula červený vypínač dopředu.

Vzápětí se rozsvítily obrazovky.

Nadporučík Geraldí zděšeně vykřikl.

### 3.

Ilja Malume se probudil, když začaly výt poplachové sirény. Posadil se a hmátl černou rukou po tlačítku telekomu. Na obrazovce se objevila hranatá tvář maršála Bulla.

Když se osobně angažuje zástupce Perryho Rhodana, určitě jde o něco velkého!

„Simultánní vysílání z CRESTU IV pro všechny kapitány lodí solární flotily, nacházející se mezi dráhou Marsu a Pluta!" zazněl mechanický hlas. „Mluví maršál Bull."

Podplukovník Malume už měl na sobě skafandr. Jenom helmu si ještě nepřipnul.

Reginald Bull zvedl ruku. Zdálo se, že se dívá přímo na důstojníka. Stejný dojem ovšem měli v té chvíli kapitáni všech lodí.

„Před minutou se dal OLD MAN do pohybu," oznámil klidným hlasem maršál. „Míří do nitra Solární soustavy, jeho cílem je zřejmě Země. Kosmické stíhačky se okamžitě vylodí a zaútočí na Dolany. Bojové lodě vytvoří pohyblivou hráz. Jde o osud lidstva. Konec!"

Reginald Bull mlčky zasalutoval. Ilja Malume bezděky zasalutoval také, i když to nikdo nemohl vidět. Rhodanův zástupce určitě věděl, že tímto rozkazem posílá na smrt mnoho tisíc statečných mužů.

Když obrazovka zhasla, spojil se podplukovník Malume se svými lidmi a nařídil za pět minut odstartovat. Pak vyběhl z pokoje. Pohyblivý chodník ho odvezl do hangáru k jeho stroji. Z druhé strany už sem běžel Teddy Jones, jeho navigátor a pozorovatel.

Oba muži naskočili do svého stroje a připoutali se. Letecký personál už měl motory spuštěné na volný chod. Ilja se natáhl pro mikrofon telekomu a zároveň dával znamení posádce, aby uvolnila start moskyta. Přijímal hlášení pilotů své letky a sám podal tlumeným hlasem zprávu na můstek mateřské lodi.

„Zde velitel 22. eskadry. Start za šedesát vteřin.“

„Zlom krk, Malume!“ slyšel odpověď.

„Díky!“ s úsměvem odpovídal Ilja. „Konec.“

Odložil mikrofon a pevně uchopil řídicí páku. Rychlé pohledy vpravo a vlevo mu ukázaly, že všude rolují stíhačky 22. eskadry.

Sto třicet kosmických sršňů, které samy mohly způsobit zánik obrovské bojové kosmické lodi. Doufejme, že to platí i pro tajemné lodě Strážců času, které nazývají Dolany...!

Když se před jeho strojem objevila vrata výjezdu, uzavřel si tlakovou helmu. Střecha kabiny byla už uzavřená dávno.

Rozsvítilo se varovné červené světlo.

„Start volný!“ křičel Ilja Malume do mikrofonu.

V místech, kde byl jen slabě osvětlený venkovní vchod, se rázem otevřel veliký otvor. Podplukovníkův moskyt se vnořil do středu tohoto tmavého prostoru.

\* \* \*

Už ze vzdálenosti dvou milionů kilometrů mohl Ilja Malume pouhým okem vidět oslňující ohnivé vlny, které tlačil nepřátelský letecký svaz před sebou.

Z hlášení už věděl, že OLD MAN, polokulovitý obrovský robot, vrhl do boje víc než padesát tisíc velkých bojových lodí. Gigantická bojová moc, řízená mikroskopickými hypnokrystaly a ovládaná záhadnými obrovitými Strážci času, se nyní soustředila na úplné zničení Pozemšťanů.

Ilja Malume si byl vědom, že pro moskyty je nemožné proplout ohnivou clonou ultrabojových lodí.

„Velitel 22. eskadry všem pilotům! Vějířovitě rozptýlit a s největší opatrností proletět ohnivou clonu bojových lodí.“

Koordináty pro nové setkání jsou zelená delta, epsilon třiatřicet stupňů, čtyři minuty, nula vteřin!“

Přitáhl řídicí páku až k břichu a pozoroval, jak ohnivá vlna klesá pod přídí jeho letounu. Divoce zvyšoval rychlost, až na hranici bezpečnosti. Kolem sebe viděl záblesky na křídlech sousedních letadel, které byly stále slabší, jak se od sebe letouny vzdalovaly.

Teddy Jones najednou zařval.

Vyděšený Ilja viděl pod svou stíhačkou vycházet umělé slunce. Výbuchy energetických vírů vypadaly jako barevné exotické květy, byly to ale smrtící květy. Každý moskyt, který by se k nim jen trochu přiblížil, byl ihned spálen.

Ilja Malume zatnul zuby.

Pruh lodí z OLD MANA se vinul nedotčen a za ním se sám OLD MAN nořil stále hlouběji do Slunečního systému, zabalen do zeleně zářícího ochranného štítu, který vypadal jako obrovská mýdlová bublina.

Na stupnici vysílače se mísily mezi sebou rozkazy velitelů a volání o pomoc z

rozbitých vraků. Občas nějaký hlas najednou utichl, občas z něho bylo slyšet zděšení. Malume byl zděšený.

Momentálně se nedalo proti této přesile nic dělat. Solární flotila vedla trpkou bitvu, která jí nepřinášela nic než ztráty.

Ilja cítil, jak jeho strach ze smrti mizí a do popředí se dostává rozhodnutí nemilosrdného nepřítele zničit.

„Máme jen dvě minuty k místu setkání," hlásil Teddy Jones.

Ilja přepnul hyperkom na frekvenci své eskadry.

„Za chvíli to začne, hoši," zařval do mikrofonu. „Každý si najde svou nepřátelskou loď nebo jednoho Dolana. A nechci zažít, že se někdo z vás zbytečně obětuje! To je rozkaz! Jen živý muž a nepoškozený stroj mohou lidstvu pomoci. Končím!"

Pocítil ulehčení, když domluvil. Snad to alespoň pár životů zachrání.

„Ještě třicet vteřin do..." poručík Jones nedomluvil.

V jeho obličeji se objevil nevěřící úžas.

„Co se stalo?" křičel na něj Ilja.

„Otáčejí," vyrazil celý bez sebe Jones.

Na obrazovce bylo vidět, že ohnivá vlna pod letounem bledne a bitevní loď OLD MANA mění kurz a rychle odlétají a ve svém středu ukrývají samotného velkého robota.

Z hyperkomu se ozval uši trhající jásot.

„Utíkají! Zahnali jsme je. Bully jim to natřel!"

„Mlčte, vy blázni!" křičel Ilja Malume. „Nepřítel byl v jasné převaze. Ten něco chystá!"

„Nepřátelský svaz míří do lineárního prostoru. Země je zachráněná," hlásil přeskakujícím hlasem Teddy Jones.

„Drž hubu," řval na něj Ilja rozzlobeně. Pak tiše dodal: „Promiň, Teddy. Zkus vypočítat, kam míří, jaký je asi cíl. Chci vědět, co má ten ďábel za lubem."

Poručil ostatním pilotům své eskadry držet se kurzu nepřítele a mírně zrychlit.

Ani ne za minutu hlásil Teddy: „OLD MAN míří k Neptunu, pane!"

Ilja chvíli přemýšlel a pak vydal rozkaz: „Eskadra zamíří do lineárního prostoru, směr Neptun. Konec."

Hvězdy zmizely a za nějakou chvíli se zase objevily. Ilja z hlášení poznal, že jeho eskadra vylétěla z lineárního prostoru seřazená do bojové formace. Náhle se před nimi v nevelké vzdálenosti vynořil obrovský vesmírný kolos, který zářil ve svém ochranném štítu jako pochodně.

„Připraveni k boji? Kupředu!" vykřikl Ilja.

Do jeho výhledu se pomalu šinula obrovitá koule. Moskyt měl dělo zabudované v přídi a pilot musel mířit celým letounem. Ilja přitiskl svůj prst na knoflík zaměřovače. Ted! Ještě zahlédl, jak se u jeho protivníka objevila ohnivá záře transformační exploze a pak se mu celý prostor změnil v modrobílé peklo. Když se probral, celý vesmír se kolem něho bláznivě otáčel, mezi kroužícími hvězdami se objevoval rudě zářící povrch nějakého nebeského tělesa. Při každé nové otáčce bylo těleso větší.

Z hyperkomu se ozývaly nesrozumitelné hlasy. Podplukovník Malume se s obtížemi rozhlédl. Vyděsil se, když viděl, že záď jeho letounu zmizela a s ní i kabina Teddyho Jonese. Jeho pilotní kabina se automaticky uzavřela a zabránila ztrátě vnitřního tlaku.

V první chvíli především myslel na svého kamaráda a podřízeného Teddyho. Snad přežil... Jeho podvědomí se bránilo myšlence, že zahynul.

Pak začal přemýšlet o vlastní situaci. Jeho svaz se dostal zřejmě do palby ultrabojoyvé lodi. Exploze mohla jednotlivé letouny svým žářem zničit, stejně jako záď jeho lodi.

Zkusil zapnout hyperkom na nejvyšší intenzitu. Ve sluchátcích zaslechl jenom jeden slabý hlas.

„...je nepochybné, že OLD MAN a jeho flotila napadly oba Neptunovy měsíce..."  
Byl to hlas Reginalda Bulla!

„... .zničené. Celá solární flotila se stahuje na plánované souřadnice a shromažďuje se. Pozor! Volám mateřskou loď PROMÉTHEUS! Ještě mně chybí hlášení o 22. eskadře! Žádám ihned..." hlas pomalu mizel. Vysílač oněměl.

Ilja se trpce usmál. Zřejmě z jeho svazu nikdo neunikl.

Tupě sledoval obraz nebe před svou lodí. Najednou sebou trhnul. Před sebou viděl povrch nebeského tělesa, vrak jeho letounu k němu směřoval. To znamená, že se mu podaří na tomto tělese přistát! Mohl to být jenom Triton, který ho tak snadno k sobě přitáhl. Pak uviděl, že se na rudém povrchu něco pohybuje. Tam dole se bojovalo! Naděje na záchranu se tím značně zmenšila.

Ilja se nerozmýšlel a katapultoval se. Zvítězilo v něm přání přežít.

Podaří se mu to? Kdo ví. Všechno závisí na náhodě...

#### 4.

Ty záběry musely být přenášeny vesmírnou sondou. Jinak se nedalo vysvětlit, že se Perish Mokart a nadporučík Geraldí ve městě pod povrchem Tritonu stali svědky exploze Nereidy. Nereida, byla druhým měsícem obrovské planety Neptun.

Oxorňan si vybavoval informace, které o Nereidě měl od guvernéra van Gelderna.

Šlo o malý měsíc, čtyři sta kilometrů v průměru, osádka dvě stě mužů, samí speciální vojáci. Měli za úkol hlídat a obsluhovat sdělovací systém celé solární skupiny, Všichni zahynuli.

OLD MAN udeřil nemilosrdně.

Na obrazovce zářila zelená bublina, ochranný štít nepřátelské bojové lodi. Najednou štít ztmavl. Triton se znovu zachvěl.

Nadporučík Geraldí zatnul pěsti.

„Nejdřív zničili Nereidu, teď jsme na řadě my!"

Zvenku se ozýval rachot řítících se budov. Když odezněl, obrátil se pobledlý nadporučík na Perishe: „To byla intervalová děla, Mokarte. Proti nim neexistuje obrana!"

„Jen klid!" uklidňoval ho Perish. „Zřejmě chtějí dobýt Triton. To může být naše šance." Obrátil se k obrazovce. To, co uviděl, ho zrtilo. Obraz i zvuk, přenášený z Tritonu, byl jasný.

Město samo bylo zničeno. Kupole kryla jen prázdné budovy a silnice. Naproti tomu v podzemních jeskyních panoval ruch. Obyvatelé Tritonu byli sice ukáznění, ale stejně se ozýval hysterický pláč žen, křik mužů a hlasité povely vojáků.

„Zdá se, že pod zemí budou uprchlíci celkem v bezpečí," doufal kosmický historik.

„Jste moc velký optimista," oponoval mu stísněně Geraldí a ukazoval na obrazovku.

Perish uviděl kus povrchu rozbitého Tritonu. Přes něj se plížil velký stín, až zakryl rudé světlo Neptunu. Na druhé obrazovce bylo vidět velikou kouli, která přistávala na plošině hangáru. Tam bylo také možné spatřit shluk bojových robotů. Bylo vidět záblesky střelby. Roboti tam bojovali proti robotům.

„OLD MAN vyplivl svoje bojové stroje! Musí jich mít statisíce," trpce konstatoval Geraldí.

„Stejně jsou naši bojovní roboti lepší. Podívej, odrážejí nepřítele!" namítal Perish.

Nadporučík vyrazil bezmocný výkřik plný vzteku. Perish zavřel resignovaně oči. Dolan zaměřil svůj kurs na pozemské roboty - a teď z nich zbyl jenom oblak prachu, který pomalu klesal k zemi.

„Ty bestie, ti netvoří..." zuřil Geraldí.

„Uklidněte se, i příšery mají své slabé místo," uklidňoval ho Perish. „Jeden Dolan už

byl zničen."

„Dobrá, to se nám povedlo, ale teď jsou zase tady. Museli si tenhle d'ábelský plán vymyslet, když byli v bezpečí na druhé straně Pluta. Tentokrát se jich nezbavíme, uvidíte, Oxtorňane!" vztekle oponoval Gerald.

Perish ho ale už neposlouchal. Seděl v křesle, hlavu v dlaních a na kolenou mu ležela tajemná koule....

\* \* \*

Perish Mokart už zase slyšel tony harfy. Z podvědomí se mu vynořovaly vzpomínky. Zdálo se mu, že se vznáší nad podlahou obrovité jeskyně. Pod ním rolovaly po zemi různé stroje a za nimi vyrůstaly hotové silnice a mosty. Obrovská hala se pomalu prázdnila.

Zůstala jediná bytost, lidská postava. Prošla mezi prázdnými budovami, vstoupila do jednoho portálu a vyjela odlehčeným výtahem.

Einaklos, stavební mistr a pán lemurského města. Tam nahoře čekal na ty, kteří nikdy nepřišli.

Zatímco čekal a přecházel mezi síní a laboratoří, rostlo jeho druhé dílo: Einaklos, pán nad časem.

Einaklos stavitel zemřel, ale Einaklos, pán nad časem žil. Žil a spal padesát tisíc let.

Ve chvíli, kdy se ho dotkla ruka mrtvých, probudil se k nové činnosti.

\* \* \*

Pálivá bolest probrala Perishe z jeho snu.

„Bohudík, už jsem si myslel, že jsi se zbláznil. Vypadal jsi strašně! Ten strnulý pohled... A co sis to mumlal o nějakém Einaklovi?" vyzvídal jeho otec.

Perish si mnul tváře, které ho ještě pálily od otcových pohlavků.

„Einaklos...?"

Slabě se zasmál a pozoroval opatrně kouli.

„Je to Einaklos, pán nad časem."

Cronotovi poklesla čelist. „Vzpamatuj se, chlapče. O čem to mluvíš?"

„Nevím, otče, jestli netrpím nějakou halucinací. Ale pokud jsem normální, tak se v téhle kouli skrývá mozek Einakla, Lemura, který vybudoval tohle město."

Cronot chytil svého syna za ramena a otočil ho k sobě. Dlouho se mu díval do očí. Po chvíli ho zase pustil.

„Ty jsi úplně normální, Perishi. Já tě moc dobře znám."

Pak vzal opatrně do rukou kouli a pozorně si jí prohlížel.

„To je ten předmět, o kterém sis myslel, že je to bomba...?"

Perish přikývl.

„Organický předmět, podobný blastule, velikosti dětské pěsti. Kovový obal, možná podobný naší terkonitové oceli..." Cronot se zkoumavě podíval na syna. „Jak chceš dokázat, že je v tom živá bytost?"

Perish se musel smát.

„To je pro tebe typické, otče. Hned chceš na mně důkazy. Tak dobrá! Ten předmět vydává tóny, vlastně jenom zvuky přenášené myslí."

„Tedy druh telepatie?" ironicky se dotazoval Cronot.

„Nejsem vědec, ale vím, že mne ty zvuky nutily představovat si děje z minulosti: viděl jsem stavbu tohoto lemurského města i jak stavitel stvořil ve své laboratoři tuhle blastulu. Viděl jsem, jak Einaklos zemřel i jak jeho vědomí přestoupilo z neživého těla do téhle schránky. Když jsem se dotkl Einaklovy mumie a koule upadla na zem, probudil se jeho duch

ze svého padesát tisíc let trvajícího spánku."

Cronot si zapálil dýmku a dal si na čas. Ostatní muži poslouchali. Po několika minutách starý historik tiše řekl:

„Věřím ti, Perishi, i když všechny moje zkušenosti mi říkají, že není možné, aby vědomí člověka přežilo jeho smrt."

„Vzpomeňte si na OLD MANA, pane!" nadhodil Arturo Geraldí. „Vědomí nadporučíka Roga Fanthera a jeho druhů přečkalo stejně dlouhý čas!"

„To je něco docela jiného," namítl Cronot Mokart. „Tam přežívaly celé mozky těch lidí ve vyživující tekutině. Jejich těla tedy zemřela jen zčásti, vlastní nositel vědomí existoval dál. Tady ale mělo vědomí zemřelého člověka přejít do vypěstovaného útvaru podobného blastule. A k tomu bez jakékoli možnosti výživy. Z čeho je blastula živa?"

„To nevím," přiznal Perish. „Einaklos mi to poví, až přijde čas. On sám je jen duch a žádnou výživu nepotřebuje." Pokrčil rameny. „Aspoň myslím."

„To je bláznivé!" zavrčel Cronot.

Věž se znovu otřásla. Ve stropě se ukázaly drobné trhliny.

\* \* \*

Perish a Cronot Mokartovi vzhledli, když k nim do laboratoře vběhl rozrušený nadporučík Geraldí.

„Co se děje?" zeptal se Cronot.

Geraldí nemohl popadnout dech: „Maršál Bull vydal rozkaz zastavit palbu a přenechat Triton nepříteli."

„Odkud to víte?" ptal se Perish.

„Náhodou jsme zachytili přenos z hlavního stanu generála Ifrose."

„To musíme vidět," vykřikl Perish a utíkal k výtahu. Jeho otec a Geraldí spěchali za ním.

Když dorazili do věže, našli halu prázdnou. Jenom na obrazovce byl vidět generál Ifros. Vedle nejvyššího velitele prvního Neptunova měsíce stáli ještě tři vysocí důstojníci. Tvářili se vážně, ale odhodlaně.

Generál Ifros seděl před velkým telekomem.

„Důstojníci a vojáci, občané Tritonu," začal generál. „Vzhledem k velké převaze nepřítele vydal maršál Bull rozkaz, abychom předali Triton nepříteli. Po krátké poradě našeho štábu jsme došli k závěru, že neexistuje jiná možnost, než poslechnout rozkaz zástupce Velkého administrátora. Proto jsem už nabídl nepříteli bezpodmínečnou kapitulaci. Řídící centrále jsem rozkázal zničit všechny bojové roboty a také všechna vojenská zařízení." Ifros udělal krátkou přestávku.

„Prosím, zachovejte klid a disciplínu. Nenechte se vtáhnout do nevhodných akcí, ať se vyhneme dalšímu přelévání krve. Naše ztráty na lidských životech zatím nebyly velké, jen sedmnáct mužů, kteří padli při obraně vchodu do bunkru. Já..."

Generál Ifros zřejmě bojoval s dojetím.

„Přestávám být vaším velitelem. Toto je můj poslední rozkaz. Končím."

Pak vypnul Mosche Ifros telekom.

\* \* \*

„A co uděláme my?" zeptal se pomalu nadporučík Arturo Geraldí.

Perish Mokart se otočil a podíval se důstojníkovi přímo do očí.

„To, co budeme muset."

Geraldí se zašklebil: „To jste mě uklidnil. Když o tom tak přemýšlím, tak my o tom

rozkazu vlastně nevíme."

„Dá se to tak říct, milý nadporučíku," souhlasil Perish. „Ale každý se musí rozhodnout sám za sebe. Pro nás to může být i rozhodnutí o životě a smrti. Skupinu, která po kapitulaci dál bojuje, může nepřítel zlikvidovat. Jako zajatci bychom měli šanci zachovat si život."

Ozval se hlasitý protest ostatních vojáků.

„Rozmyslete si to všichni. Pokud nebudeme kapitulovat, musíme bojovat!"

„Dej nám půl hodiny na rozmyšlení," navrhl Cronot.

„Pak budeme hlasovat a většina rozhodne."

Perish se obrátil a zadíval se na obrazovku. Byla na ní vidět plošina OLD MANA a tisíce robotů, kteří se vznášeli v antigravitačních polích. Řadili se do skupin a procházeli vchodem do bunkru. Všude se povalovaly zbytky rozbitých robotů, kteří buď padli v boji, nebo byli zničeni po rozkazu z centrály.

Druhá obrazovka ukazovala odzbrojené pozemské vojáky a civilisty, kteří byli roboty brutálně zaháněni do bunkrů a zavírání.

„Proč nebyli alespoň civilisti včas evakuováni? Pokud vím, bylo tam nahoře dost transponderů," stěžoval si trpce Cronot.

„Teoreticky to bylo možné, ale vím, že Dolanové mnohé z nich poškodili. Bylo by došlo k obrovským ztrátám," tiše odpovídal Perish.

„Zase ti Dolanové. Odkud jsou a kdo je sem na nás poslal?" bručel Cronot.

„Myslíš, že by nás Dolani ještě ohrožovali, kdybychom znali odpověď? Perry Rhodan by je byl zneškodnil."

„Perry Rhodan.... Così myslíš o zprávách ze Země? Říkalo se, že část vojáků na Tritonu se cítila podvedená a bouřila se.

Croton Manor si to jistě nevymyslel, je sice divoch, ale myslí mu to dobře," rozvažoval dál Cronot.

„Perry Rhodan žije," rozhodně prohlásil Perish. „Muž v jeho postavení samozřejmě mohl zahynout, i když má aktivátor buněk a je takzvaně nesmrtelný. Já si to ale nemyslím. Jisté ale je, že v Magellanově mračnech došlo ke katastrofě, jinak by tady nebyl ani OLD MAN ani Dolani."

„Ty myslíš na pokus o dobytí samostatnosti pro osídlence nových planet, vid'?"

„To je stará historie," přikývl Perish. „Kolonisté jsou nejdřív rádi, když mají podporu ze Země. Potom po několika generacích se začnou ptát, proč by měla Země řídit celou velkou politiku Galaxie. Do čela se dostanou špatní lidé, jeden chce být mocnější než druhý. Kdyby tady nebyl Perry Rhodan, ten symbol Impéria pro celé lidstvo, začnou se rvát o moc jako vlci."

„Ty myslíš, že kdyby byl Perry mrtvý, muselo by se to zatajit?"

„Ano, to si myslím. Nemůžeme rozeznat pravdu od lži. dokud nám vůdcové říkají jenom to, co se jim hodí."

Cronot se zvedl.

„Jasně řečeno. Ale teď pojď, dáme hlasovat. Alespoň tady jsme mezi poctivými muži."

\* \* \*

Názor nadporučíka Geraldího i jeho mužů se nezměnil, ani když dva Oxtorňané ohlásili, že mají v úmyslu podniknout výpad na povrch, jen co tam bude trochu klidněji. S očekáváním hleděli na Perishe.

„Co byste řekli tomu, kdybychom se pokusili unést nějakého Dolana...?" opatrně vyzvídal Perish.

„Nesmysl!" oponoval Geraldí. „Co bychom si počali s živou vesmírnou lodí? Pan

Mokart myslí jistě Dvojkondičního."

„Tu příšeru?" ptal se Reginald Ljasev.

„Právě tu," přitakal Perish.

Vojáci protáhli obličej.

„Jak bychom to měli provést?" ptal se nadporučík. „Ještě bych pochopil, kdybychom měli nějakého Dolana zabít, ale unést...? Vždyť jsou silnější než Halut'ané."

„Dokonce silnější i než Oxtorňan. Ale určitě nejsou silnější než dva Oxtorňané a sedm Pozemšťanů. A nebudou o našem plánu nic vědět, dokud nebude pozdě."

Cronot se vyzývavě podíval na svého Syna: „Tak do toho, synu! Vždyť máš na to specializaci."

Perish věděl, že provést plán nebude žádná hračka. Ale vojáci byli nápadem nadšeni.

Čekali, až se situace na povrchu uklidní, a zatím odpočívali. Cronot je probudil. Všichni si vzali svoje zavazadla a vyvezli se výtahem nahoru. Perish měl s sebou kouli s Einaklovým mozkiem.

Vojáci se natlačili do letounu. Oba Oxtorňané šli raději pěšky. První šel Cronot a k synově údivu šel oklikou. Když došli k jedné kopulovité budově, zamířil Cronot dovnitř. Perish ho následoval a byl zvědavý, co mu otec chce ukázat. Jakmile prošli branou uviděl to.

„Transmitter...!"

„A proč ne?" usmíval se Cronot. „Víš přece, že staří Lemurové ovládali tajemství přenosu hmoty."

Perish Mokart šel blíž, aby si prohlédl energetické pole.

„Zdá se, že to funguje," mumlal si nevěřicně.

„To je jisté," smál se jeho otec. „Copak jsi nečetl zprávu výzkumného týmu, který objevil tohle město? Ti tenhle transmitter testovali."

Starý Cronot přistoupil k řídicímu pultu a zmáčkl spínač.

„Zapnuto!" zvolal spokojeně.

Perish nevěřicně pozoroval, jak se deska zeleně osvětlila. Jasný důkaz toho, že spojení s jinou stanicí bylo navázáno.

„Ale kam...?" zajíkl se Perish. „Kam transmitter přeneseme toho, kdo do něj vstoupí?"

Otec se na něj vážně podíval a vypnul transmitter.

„To nikdo neví, chlapče. A my se to také nedovíme, pokud transmitter sami nevyzkoušíme."

## 5.

Perish Mokart zapnul motory ponorky naplno. Motory zaduněly a příd' se zvedla.

„Víte jistě, že nahoru jiná cesta nevede?" zeptal se nejistě nadporučík.

„Naprosto jistě," odpověděl Perish. „Cesta nahoru vždycky stoupá."

Nadporučík Gerald si otřel pot z čela.

„Musíme se pokusit odlákat nepřátelské bojové roboty," uvažoval Cronot Mokart. „Strážce času ale nesmí naši stopu ztratit."

„Jak to myslíte, pane?" zeptal se Arturo Gerald.

„To je přece logické," pokračoval Cronot. „Strážce času nás uvidí a pokusí se nás polapit. Deset malých Pozemšťánků! On je schopný rozdrtit pět takových najednou jednou rukou..."

„Stejně tomu nerozumím," namítl Gerald.

Reginald Ljasev si začal hvízdát dětskou písničku o deseti malých černoušcích.

„Strážce času nezná strach," vedl Cronot dál svou samomluvu, „a nestará se o to, co se děje za ním."

„Pane!" zvolal nadporučík vzrušeně. „Tuším sice, o čem mluvíte, ale nic z toho

nechápu!"

„Tak se do toho nepleťte," odbyl ho Cronot.

Nadporučík Geraldí uraženě semkl rty a mlčel, dokud se příd' ponorky nevynořila nad hladinu horního jezera.

Perish vypnul motory a Cronot pátral periskopem po okolí pomocí infračervených paprsků.

„Nic!" řekl. „Nepřátelští roboti se zřejmě o jezero nezajímají."

„Asi se bojí, že by zrezivěli," zamumlal Ljasev.

Ponorka přistála. Obrněný vůz, kterým přijeli, stál tam, kde ho nechali. Vystoupili na zem, ale vzali s sebou jen to nejnnutnější, protože počítali, že se brzy vrátí. Ponorku zakotvili tak, aby byla připravená odstartovat.

O čtvrt hodiny později se pásy obrněného vozu daly do pohybu.

\* \* \*

„Tady je uzávěra," upozornil nadporučík Geraldí.

Perish Mokart zabrzdil pásák a otevřel kryt kabiny. Udiveně zíral na skalní stěnu, která uzavírala tunel.

„Kdybych nevěděl, že jsme ve správném tunelu, věřil bych, že tady končí a dál nevede. Kde se to tu vzalo?"

„Přece jen také něco nevíte," usmál se Geraldí. „Maskovací stěnu tady zřídili staří Lemurové. Dá se vytáhnout nahoru. Hlídky ji zřejmě spustily, když odcházely do zajetí."

„Doufám, že také víte, jak se to zdvihá, nadporučíku. Jinak tady uvízneme."

Arturo Geraldí se vítězoslavně zasmál.

„Podceňujete generála Ifrose, pane Mokarte. Dal mi samozřejmě všechny potřebné instrukce, když mě pověřoval vaší ochranou."

Vylezl z pásáku a Perish mu pomohl slézt na zem. Geraldí se shýbnul a prsty jemně přejížděl po rozeklané skalní stěně. Perish Mokart zatajil dech. Ta část skalní stěny, kterou ohmatávaly prsty nadporučíka Geraldího, vypadala přesně jako dávný kontinent Lemuria.

Najednou se stěna pohnula a zmizela s tichým šuměním ve stropě tunelu. Geraldí se svalil pozpátku do štoly. Jeho muži se nehodě svého velitele srdečně smáli, Perish je ale pokynem ruky uklidňoval.

„Od teďka musíme být úplně zticha, nesmíme se prozradit. Nepřítel nás nesmí objevit dřív, než sami budeme chtít."

„Kam vlastně půjdeme?" ptal se nadporučík Geraldí a oprašoval si uniformu.

„Musíme vycházet z toho, že Strážci času jsou vysoce inteligentní tvorové. Dobyli území a odtud chtějí zaútočit na Zemi. O co se budou zajímat v první řadě?"

„Pro Strážce času je lidstvo zcela zvláštní protivník. Vědí, že nás nemohou podceňovat. Na jejich místě bych se snažil dozvědět co nejvíc o lidském způsobu myšlení," uvažoval Cronot.

„Budou vyslýchat zajatce," rychle se přidal Reginald Ljasev.

„Jistě," pokračoval Cronot. „Výsledky je ale moc neuspokojí. Každý člověk reaguje na výsledky jinak a oni chtějí závěr jednoznačný, bez subjektivních pocitů."

„Jenom roboti a jejich mozky do toho nepletou svoje city," doplnil ho Geraldí.

„Vy jste na to kápl," pochválil ho Perish. „Strážci času se začnou vyptávat pozitronových mozků. Náš cíl je počítačové centrum Tritonu."

„Jenom doufejme, že ho generál nenechal zničit," uvažoval Cronot.

„Vyberte dva muže, kteří zůstanou tady u lodi. Budou dávat pozor, aby se do tunelu nikdo nedostal a musí nám podávat telekomem zprávu. Teď si vezměte zbraně a pojďte!"

\* \* \*

Aser Kin se spustil na svoje krátké běhací ruce a pozorně si prohlížel svýma třema rudě zářícíma očima klávesnici počítače.

„Tahle hračka ukazuje, jak bezmocní a nevýznamní jsou ti Pozemšťané," poznamenal hlasitě.

„Jsou pro mne hádankou," odpovídal Tro Khon. „Když vidíš některého z nich, myslíš si, že nám nijak nemůžou vzdorovat. Jsou tělesně slabí, duševně se vždycky specializují jen na jednu věc a v ostatních se vůbec nevyznají. Vzpomeň si jenom na Camarona Oleka. Je geniální navigátor, ale jinak neumí nic."

„Nechápu, jak mohli jednoho z nás zničit." uvažoval Aser Kin, který si vzpomněl na zvláštní příhodu v Magellanově mračnu.

„Na nich je nejnebezpečnější, že mají pomocníky se zvláštními schopnostmi. Třeba ty bytosti, co vnikly do mého Dolana. Vypadaly jako zvířata, ale chovaly se výjimečně chytře. Kdyby nebyli moji vykonavatelé selhali, tak jsem je dostal."

Tro Khon se podíval na svůj komunikátor, který byl vrostlý do jeho levé ruky.

„Volá mě můj analytik," omlouval se Aser Kinovi. „Dolan potřebuje potravu."

„Jen jděte, já už si s tím poradím. Ty počítače nemůžou být zas tak složité," odpověděl mu Aser Kin.

Tro Kron se zasmál, spustil se na své běhací ruce a odběhl.

Aser Kin studoval počítač, když byl vyrušen jedním z robotů.

„Co chceš?"

„Pane! Zachytili jsme rozhovor nějakých Pozemšťanů, kteří se chtěli spojit rádiem se zdejšíím bývalým vojenským velitelem."

„Copak jste Pozemšťanům nevzali všechny rádiové přístroje?" rozčiloval se Aser.

Robot se nenechal vyvést z klidu. „Ano, pane! Tihle Pozemšťané se ale zatím někde ukrývali. Nepatří k zajatcům."

„Tak je chyt'te," sarkasticky poroučel Aser.

„Provedeme, pane!" robot zasalutoval a odpochodoval pryč.

Aser Kin na tuhle příhodu hned zapomněl, nezajímali ho zatoulaní Pozemšťané. Chtěl se dozvědět víc o jejich myšlení.

Za půl hodiny dostal ale zprávu, která ho přinutila rychle uhánět do systému chodeb...

\* \* \*

„Generál se nehlásí," konstatoval nadporučík Geraldí.

„Copak vy jste si myslel, že se vám ozve?" smál se mu Perish. „Je přece zajatec a tak mu jistě odebrali jeho rádiový přístroj. Víc mi dělá starost, že naše volání zachytili roboti."

Arturo Geraldí se ale nenechal vyrušit a znovu volal: „Generále Ifrosi, ozvěte se. Ztratili jsme se!"

„Ztracení na Tritonu, to by byl dobrý název filmu," poškleboval se Reginald Ljasev.

„Vy buďte zticha," vyjel na něj Geraldí. „Bude jenom dobře, když si Strážci času budou myslet, že se s velitelem snaží spojit ztracená skupina vojáků." Otočil se a zamířil zbraň na postavu, která se objevila ve vedlejší chodbě. Pak ale zbraň zase sklonil.

Cronot Mokart vstoupil dovnitř a položil na stůl veliký přístroj. Řada antén prozradila, že jde o hyperkom.

„Co říkáš, synu?" obrátil se k Perishovi. „Má dosah čtyři sta světelných let. To by nám mělo stačit."

„To je skvělé, otče. Neviděl jsi někde roboty?"

„Ne, to bych tady asi nebyl."

Cronot z obalu přístroje vyndal popruhy a připevnil si přístroj na záda. „Tak, teď jsme připraveni. Naši přátelé se mohou ozvat.“

Nadporučík Geraldí zapojil telekom a řekl heslo. Ještě nedomluvil, když ho Perish zastavil:

„Vypněte to, něco slyším!“

Muži zatajili dech. Odněkud z tajemného labyrintu chodeb se ozval rytmický dupot.

„Bojovní roboti. Myslí si, že nemáme uši,“ ironizoval Reginald Ljasev.

Geraldí sáhl do opasku po svém speciálním noži. Perish překontroloval raketomet podobný bazuce, určený právě proti robotům i druhou zbraň - impulzní zářič. Cronot vložil do svého luku šíp s atothermovou špičkou.

„Rozptýlte se kolem ústí chodby a napněte uši, musíme vědět, odkud přicházejí,“ vydal rozkaz Perish.

Vojáci se rozmístili. Po chvíli se ozval Ljasev: „Přicházejí odtud, pane!“

„Dobrá, stáhněte se zpátky ke křižovatce chodeb a tam zajistěte všechny směry, aby nás nikdo nemohl napadnout zezadu.“

„A co vy, pane?“ staral se Geraldí.

„My se o sebe postaráme. Umíme utíkat líp než vy a pokusíme se roboty odlákat od jejich dalších kompliců.“

Geraldí odcházel s ostatními vojáky jen nerad.

„Co máš v plánu? Myslel jsem, že chceme ty roboty pobít,“ vyzvídal na synovi Cronot.

„To také uděláme. Ale musíme zachránit nadporučíka a jeho vojáky. V chodbách nemůžeme použít atomové zbraně, tlaková vlna by všechny zabila. Až se objeví Strážci času, tak před nimi uprchneme a Geraldího skupinu tu necháme. Tak alespoň přežijí. Pozor, blíží se!“

Oba Oxtorňané se přitiskli ke stěně, aby je roboti svými čidly hned neobjevili a se zatajeným dechem čekali. Když se objevila kolona pochoduujících robotů, zahájili palbu. Perish pálil z hazuky a Cronot vystřílel polovinu svých šípů.

Vypuklo peklo. Roboti explodovali, strop chodby se zřítil a zavalil bojové stroje. Překvapení bylo dokonalé, k žádnému protiútoky nedošlo. Otec i syn triumfálně složili zbraně, když se z vedlejší chodby ozval rytmický zvuk.

Oba Oxtorňané chtěli použít stejnou taktiku, ale noví roboti už se poučili. Řítili se z chodby rozptýlení a pálili ze všech zbraní.

Cronotovi i Perishovi nezbylo než střílet naslepo. Naštěstí se jednalo jen o malou bojovou skupinu robotů a ti byli rychle zničeni. Když utichla střelba, leželo na zemi asi osm rozbitých bojových strojů.

Z hloubi labyrintu se ale ozval hrůzu budící řev. Perish se nevěřícně kousl do rtů.

„Strážce času!“ vyrazil ze sebe Cronot.

\* \* \*

Perish zvedl ruční vysílačku ke rtům..

„Orel hlásí sokolovi. . . Všichni zpět do hnízda. Drak útočí.“

„Sokol orlovi. Stahujeme se. Co je s roboty?“

„Šrot,“ lakonicky odpověděl Perish a přerušil vysílání.

Obr se objevil v pozadí tunelu, tam, kde leželo osm zničených robotů. Hlavu měl polokulovitou, temně černou, stejně jako čtyři pracky. Tři obrovské červeně zářící oči působily démonicky. Obluda rozevřela dokořán obrovskou hubu a v ní bylo vidět řady děsivých zubů. Pak hněvivě zavyla, spustila se na běhací ruce a hnala se blíž.

Perish i Cronot pálili ze svých zbraní. Ani minirakety ani Cronotův těžký impulsní

zářič neúčinkovaly. Obr se blížil jako obrovská živá střela.

„Rychle pryč," zařval Perish, popadl otce za ramena a strčil ho do blízkého tunelu.

Strážce času mohl dosáhnout rychlost až sto dvacet kilometrů v hodině. To ale mohli Oxtorňané také, protože byli zvyklí na větší přitažlivost. Při útěku Perish pokračoval ve střelbě. Pálil na strop tunelu. Tuny kamenných úlomků padaly do chodby a brzdily útočníka.

Byl to fantastický pohled na obludu, jak se řítí sutinami. Cronot i Perish si museli tohle potěšení odpustit.

„Snad mají ostatní dostatečný náskok," udýchaně vyrazil Perish. Oba Oxtorňané si oddychli, když se před nimi objevil vchod do lemurského města. Nadporučíka Geraldího ani jeho lidi nebylo nikde vidět. Snad už byli schováni podle plánu v tanku.

Cronot vystřelil šíp s atomovou špicí ke stropu a obludu zahlíl příval rozžhavené hmoty.

Obr si jenom jednou rukou chránil oči a uháněl dál. Přesto ale Oxtorňané pořád udržovali náskok.

Nadporučík Geraldí je zpozoroval z kabiny pásového vozidla a vyrazil jim naproti. Když naskočili, vyrazil pásák s hlasitým zakvilením vpřed. Z nákladního prostoru se ozval vyděšený křik vojáků. Zároveň ale zapraskala spouštěná maskovací stěna.

„To nám ještě chybělo!" vyrazil ze sebe Perish. Chtěl zabrzdit, ale Cronot do něj zlostně strčil.

„Jed' dál chlapče! Copak nevidíš, že zareagovalo ochranné zařízení a spustilo stěnu? Jenom doufám, že jich tu není víc... Tady jednu máme."

Pásák právě zahrnul v ohybu chodby. Jeho příď vrazila do spuštěné ochranné clony. Perish vši silou zabrzdil. Geraldí vyskočil z vozidla.

O vteřinu později se ozval z míst, odkud přijeli, rachot.

„Ten neřád snad prorazí," křičel Perish. Hned nato se ozval ohlušující řev obludy a tupé bušení jejích nohou. „Rychle, otevřete tu maskovací stěnu!" křičel Perish na Geraldího, který horečně zápasil s otevíracím mechanismem.

„Ten se musel vzteky pominout, jinak by nás nepronásledoval sám," šeptal Cronot.

„Tím lépe," Perish se nervózně ohlížel. „Snad..."

Obluda už hřměla v zatáčce za nimi, když stěna najednou vyjela do stropu chodby. Perish pomohl nadporučíkovi do tanku a rychle vyjel vpřed. Cronot vyslal svůj šíp s atomovou špicí směrem ke Strážci času, ale šíp se jenom rozprskl o jeho tělo. Ten na chvíli zpomalil a mezitím se před ním maskovací stěna zase spustila. Obr musel zůstat za ní.

„Rychleji už to nejde," suše prohlásil Perish. „Přichystejte se, nadporučíku!"

Asi po dvou kilometrech zběsilé jízdy se před nimi objevila další stěna. Cronot Mokart popadl nadporučíka a vyskočil s ním z tanku, ještě než zastavili. Za nimi už zase zuřivě řval obr. Také tentokrát to však ještě těsně stihli. Stěna vyjela nahoru.

„Musíme ho trochu zdržet," zahučel Cronot. Otočil se a pohyboval hlavní impulzního paprskometu sem a tam, zatímco tiskl spoušť. Vysoká teplota nevinně vypadajícího paprsku vyrývala do stropu chodby hluboké brázdy. Odlupovaly se obrovské kusy kamení a padaly dolů. Nakonec vystřelil Cronot atomovou nálož, po které se zřítilo téměř deset metrů stěny a zavalilo chodbu. Oxtorňan se se spokojeným úsměvem obrátil k ostatním.

„To by mělo stačit, abychom se dostali k lodi."

Osm zbývajících kilometrů už bylo za nimi, když se před nimi zvedla poslední ochranná clona. Z dálky zaslechli řev obludy.

„Už jsme skoro vyhráli," pochvaloval si Perish. Nadporučík Geraldí vyskočil z vozu a běžel k poslední překážce, aby ji otevřel. Stěna ale nereagovala.

„Nejde to, mechanismus je nějak porouchaný," volal nadporučík.

„Zpátky!" poručil Cronot. „Musíme ji prorazit!"

„Nemáme čas, už se zase blíží," varoval Perish.

Poslední zatačka byla vzdálená jen asi pět set metrů. Už bylo vidět obrovskou postavu s rudě zářícíma očima, jak se k nim žene.

Oba Oxtorňané vyskočili z vozu, Geraldí se postavil vedle nich a všichni začali pálit ze svých zbraní.

\* \* \*

Obr byl vzdálený asi sto metrů, když se ozvaly tři zvukné tóny. Ve stejném okamžiku se začal vzduch před Pozemšťany zvláštním způsobem blýskat.

Obluda zaryla nohy do země a zůstala stát. Hubu měla doširoka otevřenou. Perish věděl, že obr řve, ale kolem bylo úplné ticho.

„Ochranný štít," vyrazil ze sebe nevěřicně.

„Tomu nerozumím," mumlal si pro sebe Geraldí.

„Vsadím se, že staří Lemurové měli víc takových překvapení. Jak se to ale spustilo, to taky nechápu," dodával Perish.

„Já už tomu začínám rozumět," rozvažoval Cronot.

Jeho syn se na něj tázavě podíval, ale nadporučíkův varovný výkřik ho vyrušil.

Vedle energetické stěny se na obou stranách tunelu objevily dva veliké útvary, které vypadaly jako obrovské objektivy velikých projektorů.

Také obr si jich hned všiml a snažil se uskočit. Bylo ale pozdě.

Tajemná moc ho uchopila, roztočila ho a bušila do něj ničivou silou. Snažil se uprchnout, ale rotace byla tak silná, že se nedokázal uvolnit. Prach se vířil, stěny pukaly, ze stropu padaly kameny. Rychlost rotace se zvyšovala. Obr vypadal jako sotva patrný větrný vír.

Reginald Ljasev přehodil svoje dlouhé nohy přes okraj pásáku a zeptal se bezstarostně: „Co je s tím neřádem? Měl chuť si zatancovat?"

Perish sklonil svoji bazuku a ukázal na stropní projektory:

„Ten teď bude mít jinou starost. Tohle jsou zřejmě vibrační a rotační ochranné štíty. Nechtěl bych být v dosahu jejich působnosti. Podívejte se jen na ty rozbité skály, jsou skoro na prach."

Nadporučík Geraldí ale namítal: „Strážci času jsou jistě tak odolní jako Haluťané. Jsem si jistý, že struktura jeho těla má pevnost ocele a až přestane působit tenhle stroj, vyjde z toho bez poškození."

Perish se otočil na otce.

„Otče, ty jsi předtím říkal, že už víš, proč nám to ochranné zařízení neublížilo...?"

Cronot se zasmál a prstem dloubal nadporučíka Geraldího do hrudníku, až málem upadl.

„Náš přítel zase jednou uhodl správné řešení a přitom nic nepochopil. Usoudil, že obr vypadá stejně jako Haluťané. No a my zase vypadáme jako Lemurové - snad až na ty vlasy." Cronot si pohladil holou lebku.

„Teď už chápu," přitakal Perish. „Skryté zaměřovací zařízení si nás spletlo s Lemury..."

„... a obludu považovalo za Haluťana, který nás pronásleduje," dokončil Cronot.

„No, nám už to může být jedno," rozzářil se Geraldí, teď už stačí abychom počkali..." zarazil se a podíval se na Cronota.

„Čekání nám nebude k ničemu, milý nadporučíku. Musíme něco podniknout, než se zastaví rotační zařízení. Jenom doufám, že pak zmizí i energetický štít. Pánové, připravte si své paralyzační zbraně. Půjde o čas. My s otcem se pokusíme obra polapit."

Netrvalo ani deset minut a vibrační otřesy ustaly. Země se otřásla, když dvě tuny vážící tělo obludy spadlo na zem.

„Ty vpravo, já vlevo," zavolal Perish na otce. Ten přikývl. Věděl, že obrovi bude chvíli trvat, než se vzpamatuje a bude schopný pohybu. Jen aby se už zvedl ten štít...

Ten pomalu mizel ve stropu, když oba Oxtorňané přiskočili k obrovi, chytili ho za chodící ruce a snažili se ho povalit.

„Rychle, paralyzátory...!" křičel Perish.

Vojáci procitli ze své strnulosti a začali pálit svými zbraněmi na polokulovitou hlavu Strážce času. Třeskot výstřelů se mísil s řevem obludy. Oxtorňané znovu škusbli vši silou strážcovými končetinami a ten se zavytím upadl na obličej. Oxtorňané ho tiskli kolena k zemi a vojáci pořád pálili, jako pominutí.

Když se obr přestal hýbat, vydal Perish povel zastavit palbu.

„To množství paralyzačních paprsků by bylo zabilo celou rotu Pozemšťanů. Myslíte, že jsme ho zabili?" zeptal se Geraldí.

„Jen se nebojte, ten bude spát sotva hodinu. Do té doby musíme být pryč," uklidňoval ho ironicky Cronot.

Mezitím vzal Perish vlečné lano z tanku a jeho velký hák zahákl za obrův opasek. O chvíli později už byli na cestě pryč. Obra táhli za sebou až k ponorce a tam ho vhodili do raketového prostoru. Ponorka se ponořila a pomalu vyrazila k hornímu jezeru.

## 6.

V přístavišti lemurského města nebylo bohužel žádné zvedací zařízení, a tak museli oba Oxtorňané vytáhnout obra z nákladního prostoru sami. Zabalili ho do sítě, tu si hodili přes ramena a táhli ho za sebou ven z města a mířili k robotické továrně.

Nadporučík Geraldí se svými vojáky je jistili zezadu. Po nějakých pronásledovatelích ale nebylo nikde ani památky. Zdálo se, že obluda nikoho neinformovala.

V produkční hale obra odložili a začali prohlížet zařízení. Cronot zkusil povrch jednoho stroje poškodit výstřelem ze svého impulsního zbraňe a pak ještě přešel přes jeho povrch svým speciálním nožem. Objevil se světlý škrábanec.

„Je to čistá terkonitová ocel," prohlásil.

„To se nám hodí, teď musíme ještě najít vhodnou výrobní šablonu," dodal Perish.

„K čemu to všechno?" podívoval se Geraldí. „Já myslel, že se jen snažíme, aby nás ta obluda všechny nezabila, až se zase probudí."

„No, vždyť to také děláme. Teď ho musíme pořádně svázat, aby se nemohl hýbat. K tomu právě potřebujeme pouta z terkonitové oceli.

Pojď se sem podívat, otče. Ty se v tom líp vyznáš," vyzval Cronota Perish, který hledal v regálu. Cronot se tam chvíli přehraboval, až vytáhl ven ocelovou fólii.

„Ta by mohla stačit, pánové. Lemurové ji používali k vyztužení stěn výtahových šachet."

Cronot se musel silně soustředit, protože postup programování ocelových pout přesně neznal. Naštěstí to byl jednoduchý proces, a tak se mu brzy podařilo automat uvést do chodu. Když stiskl hlavní ovladač, začal automat jednotvárně hučet. Dopravní pásy přivázely surovinu, další stroje ji zahřívaly, hnětly a formovaly. V hale se oteplilo, protože k ohřívání terkonitové oceli se používaly atomové agregáty.

Poslední v řadě byl zkušební automat. Ten chrtil v krátkých intervalech kusy terkonitových pout. Každé pouto bylo šest metrů dlouhé, čtyři centimetry tlusté a dvacet centimetrů široké.

Po pěti minutách vypnul Cronot přístroj. Před ním se tyčil deset metrů vysoký kopec těžkých ocelových pout.

Oba Oxtorňané potom vymotali dosud bezvědomého obra ze sítě a položili těžké tělo na ocelové pásy.

Osmi Pozemšťanům div nevypadly oči z hlavy, když viděli, jak lehce oba muži zvládají tu těžkou práci. Pracovali rychle a pozorně. Ovinuli pouta kolem kloubů na obrovských rukách i nohách, spojili je a konce ovinuli kolem celého těla. Potom použil Perish atomovou svářečku. Muži se museli odvrátit, protože nebylo možné se dívat do jejího plamene. Oslňoval víc než slunce.

Perish, který se chránil helmou, svařil pozorně všechny součásti pout. Obrovský žár obrovi neublížil. I v bezvědomí se jeho metabolismus chránil před nebezpečím tím, že se tělo změnilo v krystalický ocelový blok.

Když skončil svařování, vypnul Perish svářečku a řekl:

„Tak, teď už nám neuteče. Nyní ho jenom musíme dopravit do bezpečí.“

„A kde to podle vás bude?“ vyzvídál Geraldí.

Perish Mokart se šalamounsky zasmál: „Všude - jen ne na Tritonu!“

„To je nemožné!“ protestoval Geraldí. „Přece ho nemůžete dostat na povrch, Triton ovládají roboti a Strážci času!“

„To by samozřejmě nešlo,“ vysvětloval Cronot. „Teď ale musíme především najít nějaké transportní zařízení. Nemůžeme tu obludu táhnout celou cestu sami.“

Geraldí potřásl pochybovačně hlavou, ale přesto poručil svým lidem aby hledali nějaký vhodný dopravní prostředek.

Byl to Ljasev, který se první vrátil s těžkým tahačem. Cronot se vyšplhal za volant, tělo Strážce času připoutali k tahači hákem. Pak vyrazili. Tělo se s rachotem smýkalo za vozem po zemi. Ostatní vojáci šli pěšky.

Cronot jel s tahačem až ke vchodu do transmitterové stanice. Tam s Perishem shodili obludu přes nízkou rampu do haly. Cronot přešel k řídicímu pultu a zapnul aktivátor. Když se vytvořil energetický oblouk, couvli vojáci opatrně až zpátky k východu.

„Co to je?“ ptal se dost nedůvěřivě Geraldí.

„Myslím, že je to transmitter,“ v Cronotově hlase zněla ironie.

„To vidím taky,“ nedůvěřivě konstatoval Geraldí. „Kde je ale druhá stanice? Přece ho nepošlete někam do neznáma?“

Cronot se tvářil vážně.

„Ostatní Strážci času jistě budou svého druhu postrádat a budou ho hledat. Možná ho i najdou. My ale nesmíme dopustit, aby ho osvobodili. V případě nouze ho zkrátka někam pošleme a musí nám být jedno, na kterém místě vesmíru se objeví.“

Obluda zachřčela. Znělo to jako chraptivý zvuk starého námořního rohu. Perish se ho chtěl dotknout, ale rychle ucukl, když mu obluda chňapla po ruce.

„Jen se nezlob,“ posmíval se Perish. „Opatřili jsme ti jenom ochranný korzet.“

Obr zuřivě řval a pokoušel se pouta rozlomit. Ta ale držela pevně, nepohnula se ani o milimetr.

„Pozor!“ zašeptal Perish. „Něco slyším!“

Vytáhl svůj impulzní zářič, potichu se připlížil k východu a poslouchal. Další hluk už nemohl přeslechnout nikdo.

Řev, jako by se pralo tisíc hladových lvů, se nesl obrovskými prostory podzemních chodeb.

Cronot zbledl.

„Už jsou tady, nadporučíku. Zmizte se svými lidmi někam na druhou stranu města a tam se schovejte. My se synem se už o ně tady postaráme.“

„Ale....“ začal Geraldí.

„Nedělejte si o nás starosti,“ křičel Cronot. „Jsme stejně rychlí jako oni. Až tady budeme hotoví, odlákáme je z města a taky zmizíme.“

Nadporučík viděl, že to Oxtorňan myslí vážně. Zavolal své lidi, mlčky zasalutoval a opustil halu.

Zvenku sem stále hlasitěji doléhal řev rozzuřených Strážců času.

\* \* \*

„Konečně," vyrazil ze sebe Cronot. „Zachytil jsem signál flotily."

Přepnul hyperkom na nejhlasitější poslech.

„Triton volá maršála Bulla! Ozvěte se!"

Řev oblud se blížil. V přístroji to zarachotilo.

„Tady centrála CRESTU IV. Kdo volá?"

„Tady Cronot Mokart z podzemního města. Prosím, ihned zapojte zaměřovač polohy na CRESTU IV. Máme tady zákazníka, kterého chceme v příštích minutách strčit do lemurského transmiteru. Slyšíte mne?"

„Vynikající," ozvalo se z vysílače. „Zaměřovač polohy zapnut. Maršál informován. Zdůvodněte, proč jste porušili zákaz vysílání!"

„Byrokrati," zanedával Perish. Řev oblud teď pronikal i zavřenými dveřmi.

Cronot pokračoval ve vysílání:

„Podařilo se nám zajmout jednoho Strážce času. Máme ho tady spoutaného v hale u transmiteru. Venku ho hledají jeho společníci. Je to jen otázka času, kdy nás najdou. To monstrum odtud musí zmizet. Transmitter funguje, druhá stanice se také ohlásila. My ale nevíme, kde se nachází. Řekněte maršálovi, jestli chce mít Strážce času, ať zaměří přijímací stanici a přiletí sem. Končím!"

„Okamžik! Maršál..." křičel hlas na druhé straně.

Byl ale přehlušen rámušem, když se venku pokoušely obludy vyrazit pancéřové dveře tanku.

Cronot vypnul hyperkom a hodil si ho zase na záda. Perish mezitím odtáhl Strážce času do odbavovací zóny transmiteru.

Dveře se začínaly bortit. Cronot přiskočil k řídicímu pultu a zmáčkl knoflík aktivátoru. Zase se objevil energetický oblouk, obrysy obrova těla se začaly rozmazávat, až najednou zmizel.

Někde daleko se atomy jeho těla pod vlivem pětidimenzní energie zase zhmotní a obr bude vypadat stejně, jako když jeho tělo opustilo Triton.

Zatím ale nikdo netušil, kde se to stane....

\* \* \*

Pancéřové dveře se tavily jako kovový déšť.

Cronot a Perish vypnuli transmitter a přitiskli se ke stěně haly. Čtyři giganti se vřítili dovnitř. Nerozhlédli se, takže neviděli, jak oba Oxtorňané vyklouzli ven z haly.

„Možná, že si vůbec nevšimnou, že byl transmitter použit," uvažoval Cronot při úprku ulicemi města.

„Určitě zachytili vysílání telekomu, ostatní si jejich mechanické mozky rychle domyslí," namítal Perish.

Když se na ulici ozvala střelba, zahnuili rychle do nejbližšího domu. Paprskometry se teď soustředily na dům, který se s rámušem rozpadl. Kus zdiva prudce narazil přímo do umělého krytu Perishovy lebky, bolelo to a začalo krvácet. Otec ho popadl za ruku a vedl ho do úkrytu v podzemí. Bylo tam tma, ale alespoň tam byli chráněni před termozbraněmi.

„Pojď, poběžíme doprava, tenhle tunel vede do zadní části města."

Perish si otřel krev z obličeje a jen trochu omámený běžel za otcem a snažil se udržet jeho tempo.

Nad nimi se opět ozvala střelba impulzních zbraní.

„Na co to vlastně střílejí?" zastavil se Cronot.

„Tamhle vpředu vidím světlo. Poběž, musíme vědět, co se tam děje," volal Perish a uháněl dál. Oba Oxtorňany přepadl zvláštní neklid. Věřili, že jejich přátelé vojáci snad už našli nějaký dobrý úkryt. Na co ale mohly obludy střílet?

Běželi dál. Za chvíli střelba utichla. Když se dostali na povrch, zalehli a rozhlíželi se.

Asi ve vzdálenosti sto metrů viděli obrovitého Strážce času, který právě prorazil stěnu domu. Řev ostatních byl slyšet z větší dálky.

Muži se přikrčili a běželi k místu, odkud předtím musela znít střelba. Bez dechu stanuli nad pozůstatky osmi lidí.

Cronot se otočil a rukama si zakryl oči.

„Nadporučík Gerald a jeho lidé padli jako hrdinové," řekl hlasem, ve kterém se chvěly slzy.

Perish si odkašlal. Podobné výjevy zažil při svých výpravách už víckrát. Jeho obličej byl jako z kamene, když zašeptal:

„Určitě se schovali v blízkosti transponderové haly, zřejmě nám chtěli pomoci, kdybychom se dostali do úzkých. Já...." zarazil se.

„Postaráme se, aby byli pohřbeni s vojenskými poctami, až bude všechno za námi!" sliboval Cronot. „Teď jim ale nejsme nic platní, nemůžeme tady čekat, až nás ty bestie dostanou."

„Můžeme je dohonit a zabít!" zlobil se Perish. Pak dodal: „Dobrá, vím, že bychom to sami nedokázali. Tak pojďme odtud."

\* \* \*

V blízkosti hlídkové věže narazili na skupinu čtyř Strážců času, kteří na ně ihned spustili palbu. Oxtorňané se schovali do blízké budovy, opětovali palbu a ustupovali. Na okraji umělého jezera je dostihla další skupina útočníků. Už nebylo kam se schovat a tak museli skočit do vody. Jenom doufali, že je tam dost hluboko, aby je energetické střely nedostihly. Monstra střílela dál, ale jejich výstřely byly chaotické a nepřesné.

Perish se najednou dotkl dna. Vysoká specifická váha neumožňovala Oxtorňanům vznést se na povrch jezera. Nasadili si ochranné přilby, aby mohli pod vodou zůstat.

„Jsme tu v pasti, synu," řekl Cronot. „Jestli tu zůstaneme delší dobu, ty bestie nás najdou."

„To jezero musí mít přítok. Plav za mnou," vyzval otce Perish a pomalými tempy mířil ke břehu. Plavali pořád v hloubce, takže nebyli vidět. Trvalo dost dlouho, než narazili na přítok. Než se vnořili do přítokové roury, museli chvíli vyčkat, protože i tam se objevil nepřítel. Nakonec se jim podařilo vplout do otvoru a pomalými pravidelnými tempy plavali a nevěděli kam.

\* \* \*

Proti očekávání je nikdo nepronásledoval.

„Myslíš, že to vzdali?" zeptal se otec, už trochu vyčerpaný dlouhým plaváním.

„Myslím, že je podceňuješ. Pokud najdou naši stopu, půjdou za námi. Jejich těla jsou moc těžká a velká, budou pomalejší. My se musíme pokusit je setrást. Někde už musí být konec toho přítoku."

Oba muži chvíli mlčeli a automaticky plavali proti proudu.

Před nimi se náhle objevilo světlo. Opatrně vyplavali na povrch a rozhlíželi se. Pod kupolí jeskyně se vznášelo umělé slunce a ozařovalo prostor nepříjemně ostrým světlem. Těsně u skalních stěn se vypínalo pět vysokých budov bez oken. Nikde nebyla patrná žádná

známka života.

Z úzké průrvy padal tenký vodopád a ve stěnách bylo vidět ústí asi dvaceti malých jeskyněk.

„To vypadá dobře," udýchaně vzdychal Cronot. „Když zmizíme do některé z těch jeskyně, Strážci času nezjistí do které."

„Máš ještě nějaký šíp?" ptal se Perish. „Potřebuji především jeho nálož ve špici."

Cronot sáhl do své kombinézy: „Tady je máš, dokonce atomové. Jak se ti líbí?"

Perish vzal jednu kapsli a rychle se ponořil až ke dnu. V přítmi vody hledal začátek přítoku a tam ohmatával skalnatý břeh a hledal nějaký zářez nebo trhlinu, kam by mohl kapsli umístit.

Stěny byly ale úplně hladké. Hledal dál. Tušil, že nepřátelé se blíží. Lekl se, když se ve vysílače v helmě ozval otcův hlas.

„To jsem já, Perishi. Dej mi tu kapsli."

Oxorňan nahmatal otcovu ruku a vtiskl do ní nálož. Netušil, co otec zamýšlí.

Po chvíli ticha se ozval Cronot: „Hotovo, a teď honem pryč, synu!"

Oba vyrazili a plavali jako o život. Vynořili se z vody na kraji jezera, hned vyskočili na břeh a utíkali k jedné jeskyni. Nedoběhli daleko.

Obrovská exploze otřásla zemí. Skály praskaly, Perish upadl a na chvíli ztratil vědomí. Když se probudil, rozhlížel se a hledal otce. Břeh jezera byl zavalen kameny a úlomky skály, ve stěnách bylo vidět široké trhliny.

V místě, kde bylo ústí přítoku, tvořila voda obrovský vír.

„Táto," volal Perish pln úzkosti.

„Tady jsem," ozvala se hlasitá odpověď a blízko Perishe se vynořila otcova hlava.

„Měli jsme štěstí, velké štěstí, chlapče."

„Ty jsi tu kapsli strčil prostě jen do proudu, vid', táto?" ptal se Perish.

Cronot se zašklebil. „To byla jediná možnost. Doufám jenom, že vybuchla do tváře nějakému Strážci času."

„Nejlepší bude, když teď vylezeme támhle k tomu malému vodopádu. Tam nás určitě nebudou obludy hledat. Budou si myslet, že jsme šli pohodlnější cestou přes jeskyně."

Neprodleně začali stoupat vzhůru. Bojovali proti proudu šest plných hodin, než se dostali až k pramenům říčky. Tam byla také jeskyně a jezero, ale nebylo tam umělé slunce. Jen tma a ticho. Slyšet bylo jenom zurčení vody.

„Co teď? Věčně tu zůstat nemůžeme," šeptal Cronot.

Perish otevřel opasek a vyndal vibrující kouli.

„Třeba nám poradí Einaklos. Přece on založil všechny ty jeskyně i řeky..."